

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 172

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 23 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 660 din 24 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–4
Decizia nr. 853 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale.....	5–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.677/2017. — Ordin al ministrului educației naționale privind aprobarea unor programe școlare pentru învățământul liceal	8
125. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 16 unități administrativ-teritoriale din județul Buzău	9–25
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 82 din 20 noiembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	26–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 660

din 24 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Hoffman GmbH Qualitätswerkzeuge din München, Germania, în Dosarul nr. 25.502/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.185D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, doamna Andreea Cosmina Stănescu, consilier juridic și consilier de proprietate industrială, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, pentru argumentele expuse pe larg în motivarea scrisă aflată la dosar. Depune un set de înscrisuri, precum și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 30 ianuarie 2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 28 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 20 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială, republicată.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că, prin Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată poate fi asigurată și prin consilierul juridic angajat al uneia dintre formele de exercitare a profesiei de consilier în proprietate industrială, în măsura în care consilierul juridic are și calitatea de consilier în proprietate industrială. Totodată, precizează că cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 246 din 25 aprilie 2017 sunt incidente și în cauza de față.

5. Solicitând cuvântul în replică, reprezentatul autoarei excepției arată că, deși prin decizia menționată a Înaltei Curți

de Casație și Justiție s-a clarificat problema reprezentării persoanelor juridice, rămâne nesoluționată cea a reprezentării persoanelor fizice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 21 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 25.502/3/2014, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Hoffman GmbH Qualitätswerkzeuge din München, Germania, într-un litigiu de proprietate intelectuală având ca obiect soluționarea contestației introduse împotriva hotărârii pronunțate de Comisia de contestații din cadrul Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, prin care s-a respins cererea de înregistrare a unei mărci.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia, persoană juridică cu sediul în străinătate, arată că nu poate formula prin consilierul juridic propriu cereri sau apărări în fața instanțelor judecătorești din România, întrucât se prezumă că acesta nu cunoaște legislația și limba română. Obligația persoanei juridice cu sediul în străinătate de a angaja un avocat pentru procedurile în fața instanțelor judecătorești din România, în condițiile în care are deja un mandatar specializat în proprietate industrială, care o reprezintă în instanță prin consilierul juridic, constituie o sarcină disproporționată, de natură a o descuraja să apeleze la serviciul justiției, dreptul la un apărător ales neputând fi transformat într-o obligație ori într-o condiție de admisibilitate a apărării formulate pe fond sau într-o cale de atac. Susține că, în cazul persoanelor juridice, nu pot fi identificate nici măcar remediile consacrate de legiuitor în cazul persoanelor fizice prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, rezultând astfel că, în cazul persoanelor juridice, cheltuielile obligatorii de angajare a unui avocat se constituie într-o sarcină disproporționată care poate afecta activitatea acestor entități. Obligația impusă persoanelor juridice străine de a formula cereri și apărări doar prin avocat este de natură a împiedica exercitarea dreptului de acces liber la justiție și a dreptului de apărare, căci exclude posibilitatea întocmirii unor astfel de acte de procedură prin alte categorii de profesioniști în domeniul juridic. Mai arată că legea specială, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială, stabilește, prin art. 28 alin. (2), că reprezentarea în fața instanțelor judecătorești a solicitanților, a titularilor sau a persoanelor interesate de către consilierii în proprietate industrială este condiționată de calitatea acestora de avocat sau de consilier juridic, iar art. 20 alin. (1) din același act normativ prevede că reprezentarea în fața instanțelor judecătorești a solicitanților, a titularilor sau a persoanelor interesate de către

consilierii în proprietate industrială este condiționată de calitatea acestora de avocat sau de consilier juridic. Consideră că sunt neconstituționale prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă astfel cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, pronunțată pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, prin care a statuat că cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică și nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

8. Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, în esență, că soluția legislativă criticată este determinată de un scop legitim — necesitatea asigurării unei reprezentări calificate în instanță și combaterea avocaturii clandestine — iar ingerința asupra dreptului de acces la justiție și a dreptului la apărare este proporțională cu scopul urmărit, acestea nefiind atinse în însăși substanța lor.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând în esență că, în opinia sa, prevederile de lege criticate nu sunt de natură să aducă atingere normelor constituționale privitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la apărare, ci au ca rațiune impunerea unei rigori și discipline procesuale și asigurarea, în considerarea complexității activității persoanelor juridice, a unei reprezentări juridice convenționale adecvate a acestor subiecte de drept.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, actele depuse la dosar, susținerile reprezentatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015. Din motivarea scrisă a excepției rezultă însă că obiect al acesteia îl reprezintă prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, referitoare la examinarea sesizării formulate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a ști dacă acestea permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive de instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „*Persoanele juridice pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii.*” În

interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, prin decizia menționată, că cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 referitor la dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil și art. 24 care garantează dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta a fost ridicată într-un litigiu în materia proprietății industriale în cadrul căruia s-a pus în discuție problema reprezentării convenționale a persoanei juridice care este autoare a prezentei excepții de neconstituționalitate printr-un consilier de proprietate industrială, ca profesionist care își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.019 din 21 decembrie 2006. Autoarea excepției susține că, pentru situația particulară a reprezentării persoanelor juridice prin consilier de proprietate intelectuală, prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, în sensul că cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică și nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, aduc atingere dreptului de acces liber la justiție și dreptului la apărare al persoanelor juridice.

16. Curtea reține că, prin Decizia nr. 246 din 15 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 26 iulie 2017, a constatat constituționalitatea prevederilor din Codul de procedură civilă criticate și în cauza de față, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, respectiv art. 21, care consacră dreptul de acces liber la justiție și art. 24, care garantează dreptul la apărare și, în concordanță cu cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, întărind argumentele pe care aceasta din urmă le-a avut în vedere atunci când s-a pronunțat asupra interpretării prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă în sensul că cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică și nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

17. Curtea Constituțională a reținut, prin decizia mai sus menționată (paragraful 18), că textul de lege criticat are în vedere ipoteza reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată, indiferent de etapa procesuală, în primă instanță sau în soluționarea unei căi de atac, aceasta realizându-se numai prin consilier juridic sau avocat. Ca regulă generală, persoanelor fizice sau juridice care au calitatea de părți într-un proces legea le recunoaște posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale și de a îndeplini actele procedurale fie în mod direct, personal, fie mediat, prin intermediul unui reprezentant. Curtea a observat (paragrafele 18 și 19) că art. 209 din Codul civil stabilește regula potrivit căreia persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare. Alături

de această reprezentare legală, persoanele juridice pot beneficia și de o reprezentare convențională, care, potrivit art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, se poate realiza în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat. Curtea a considerat că limitarea posibilității reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor doar la avocat sau consilier juridic nu este de natură să aducă atingere dreptului de acces liber la justiție, de vreme ce reprezentarea convențională este o simplă facultate, persoanele juridice păstrându-și permanent posibilitatea de a sta în justiție prin reprezentantul legal. Prin urmare, în măsura în care nu pot îndeplini exigențele impuse de prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, persoanele juridice au posibilitatea de a introduce acțiuni și de a formula cereri, a ridica excepții și a propune probe, precum și de a efectua orice alt act procesual prin reprezentantul legal, astfel că nu se pune problema încălcării dreptului de acces liber la justiție sau a dreptului la apărare.

18. Curtea Constituțională a reținut de asemenea (paragraful 20) că atât timp cât legea oferă posibilitatea reprezentării într-o manieră profesionalizată, fie prin intermediul unui avocat ales, cu care a încheiat un contract de reprezentare judiciară, fie prin consilierul juridic propriu, angajat cu contract de muncă, nici nu își găsește rațiunea eventuala reprezentare convențională printr-o altă persoană juridică.

19. În acest context (paragraful 21) Curtea Constituțională a apreciat interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 pronunțată pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, concluzia acesteia constituindu-se într-un argument suplimentar în sprijinul conformității dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, dacă s-ar agreea ideea ca o persoană juridică să fie reprezentată de o altă persoană juridică, s-ar ajunge la concluzia de neacceptat că reprezentarea în sine ar putea constitui obiect de activitate al mandatarului, or, activitatea de reprezentare convențională în fața instanțelor de judecată este o activitate necomercială, rezervată prin lege avocaților și consilierilor juridici, astfel cum rezultă și din Decizia nr. XXII din

12 iunie 2006, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, prin care s-a statuat că nu este permisă înființarea societăților comerciale de consultanță, asistență și reprezentare juridică.

20. Cele statuate de Curtea Constituțională prin decizia citată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

21. Curtea reține totodată că, în procesul aflat pe rolul Curții de Apel București în cursul soluționării căruia a fost ridicată prezenta excepție, a fost adresată și Înaltei Curți de Casație și Justiție o întrebare prealabilă prin care s-a solicitat, în esență, să se clarifice dacă reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată în litigiile din domeniul proprietății industriale poate fi asigurată și printr-un avocat care nu este angajat direct de către acea persoană juridică sau printr-un alt consilier juridic decât cel al persoanei juridice, în condițiile în care, potrivit art. 28 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 66/2000, reprezentarea în fața instanțelor judecătorești a solicitanților, a titularilor sau a persoanelor interesate de către consilierii în proprietate industrială este condiționată de calitatea acestora de avocat sau de consilier juridic. Prin Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 2 martie 2017, instanța supremă a statuat, în spiritul prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă și menținând condiționalitatea instituită prin acestea referitoare la calitatea de consilier juridic sau avocat, că reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată poate fi asigurată și prin consilierul juridic angajat al uneia dintre formele de exercitare a profesiei de consilier în proprietate industrială, în măsura în care consilierul juridic are și calitatea de consilier în proprietate industrială.

22. În ce privește problema reprezentării persoanelor fizice, antamată în ședința publică de reprezentantul autoarei excepției, Curtea constată că, în considerarea calității de persoană juridică a acesteia, o asemenea solicitare este lipsită de interes. De aceea, nu poate fi analizată în cauza de față, întrucât existența unui interes direct în formularea unei cereri este o condiție de admisibilitate primordială și general aplicabilă.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Hoffman GmbH Qualitätswerkzeuge din München, Germania, în Dosarul nr. 25.502/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 853

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, excepție ridicată de Pall Ignac Szabolcs, Janos Zsolt și Ambrus Laszlo în Dosarul nr. 718/96/2016 al Tribunalului Harghita — Secția civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.557D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă autorii excepției de neconstituționalitate, Janos Zsolt și Ambrus Laszlo, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost în mod legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul celor doi autori ai excepției, care susțin, pe rând, argumentele potrivit cărora au candidat într-o comună cu aproximativ 1500 de alegători și au fost aleși în mod democratic, fără a efectua campanie electorală, care să implice costuri financiare. Acceptarea dosarelor de candidatură s-a realizat fără a se solicita documentele prevăzute de lege, astfel că, după alegerea lor în calitate de consilieri locali, mandatele nu au putut fi validate. Prin urmare, solicită admiterea criticilor de neconstituționalitate și recunoașterea dreptului la validarea mandatelor de consilieri locali.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 1 din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 718/96/2016, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale.** Excepția a fost ridicată de Pall Ignac Szabolcs, Janos Zsolt și Ambrus Laszlo, intervenienți într-o cauză în contencios administrativ, declanșată de acțiunea prefectului județului Harghita împotriva Consiliului Local Dănești,

prin care solicită instanței judecătorești constatarea nelegalității Hotărârii nr. 30/2016 privind validarea mandatelor consilierilor aleși la alegerile locale din 5 iunie 2016 și anularea sa parțială în ceea ce privește mandatele intervenienților în cauză.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că, la depunerea candidaturilor independente pentru mandatul de consilier local, Biroul Electoral de Circumscripție al comunei Dănești, județul Harghita, a primit și înregistrat candidaturile fără nicio mențiune referitoare la lipsa mandatului financiar și nedepunerea raportului financiar ale candidaților, aspecte care rezultă din dosarele de candidatură. Mai mult, în cursul campaniei electorale, având în vedere circumscripția mică în care au candidat, persoanele candidate susțin că nu au făcut nicio cheltuială, nu au beneficiat de nicio sursă de finanțare, aspecte care rezultă din declarațiile date la sfârșitul campaniei electorale, în fața notarului public. În acest context, dispoziția legală care impune condiția depunerii raportului detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale în vederea validării mandatelor candidaților declarați aleși este neconstituțională, întrucât îngreudește dreptul constituțional al persoanei de a fi aleasă în funcția publică.

7. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă sunt menite să asigure eficiența principiului constituțional al mandatului reprezentativ al aleșilor în funcțiile publice electivă. Exercitarea unui mandat reprezentativ presupune posibilitatea verificării inexistenței unei delegări imperative a alesului, prin urmare și a surselor de finanțare care au făcut posibilă alegerea lui în funcție.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Astfel, din analiza jurisprudenței Curții Constituționale în materie, constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra unor critici similare vizând instituirea, prin lege, a unor condiții pentru exercitarea dreptului de a fi ales, statuând, prin Decizia nr. 61 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 3 februarie 2010, că, în ceea ce privește „condițiile de fond și de formă pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales, acestea sunt prevăzute, la nivel constituțional, de art. 16 alin. (3), art. 37 și 40, precum și, la nivelul legislației infraconstituționale, de norme cuprinse în legea electorală. Acestea din urmă se subordonează condițiilor generale constituționale și le dezvoltă totodată după criteriul funcției publice electivă pentru care sunt organizate respectivele alegeri”. Guvernul apreciază că aspectele statuate în jurisprudența menționată a Curții Constituționale sunt aplicabile

și în prezenta speță, astfel că excepția având ca obiect dispozițiile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** arată că, în legătură cu drepturile electorale fundamentale, respectiv dreptul de vot și dreptul de a fi ales, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție, potrivit căruia sistemul electoral se reglementează prin lege organică, legiuitorul ordinar are competența exclusivă ca, subordonându-se principiilor prevăzute de art. 16 alin. (3), art. 37 și art. 40 din Legea fundamentală, să dezvolte, la nivelul legislației infraconstituționale, condițiile concrete pentru exercitarea dreptului de a fi ales la nivelul fiecărei funcții publice electivă. Astfel, reglementările privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale obligă competitorii electorali (respectiv partidele politice, alianțele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale și candidații independenți) la transparența financiară, la declararea veniturilor încasate și a cheltuielilor efectuate mai ales pentru campaniile electorale. Prin urmare, depunerea raportului financiar nu face altceva decât să disciplineze și să transparentizeze activitatea competitorilor electorali și mai ales modul de finanțare a campaniilor electorale, asigurând eficiența principiului constituțional prevăzut de art. 121 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 23 iunie 2015. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„Candidaților declarați aleși nu li se pot valida mandatele dacă raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale pentru fiecare partid politic sau candidat independent nu a fost depus în condițiile legii.”*

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 37 privind dreptul de a fi ales.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește exercitarea drepturilor electorale fundamentale, dispozițiile art. 2 din Constituție se coroborează cu cele ale art. 73 alin. (3) lit. a), potrivit cărora sistemul electoral se reglementează prin lege organică. Așadar, constituantul a lăsat în seama legiuitorului ordinar libertatea de a stabili regulile de organizare și de desfășurare a procesului electoral, modalitățile concrete de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales, cu respectarea condițiilor impuse de Constituție. În virtutea textelor constituționale menționate,

legiuitorul are competența exclusivă de a stabili modalitățile și condițiile de funcționare a sistemului electoral. Norma constituțională de referință a fost concretizată și dezvoltată, în privința alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale — consilii locale, consilii județene, primari și președinți ai consiliilor județene, prin Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.

16. Condițiile de fond și de formă pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales sunt prevăzute, la nivel constituțional, de art. 16 alin. (3), art. 37 și art. 40, precum și, la nivelul legislației infraconstituționale, de norme cuprinse în aceleași legi electorale, care se subordonează condițiilor generale constituționale și le dezvoltă, totodată, după criteriul funcției publice electivă pentru care sunt organizate respectivele alegeri (a se vedea în acest sens Decizia nr. 61 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 3 februarie 2010). Din aceeași jurisprudență rezultă că adăugarea prin lege a unor condiții suplimentare pentru ca o persoană să poată ocupa demnități publice electivă este motivată de importanța acestora, de rolul organelor reprezentative în exercitarea puterii suverane a poporului și de ideea unei reprezentări responsabile și eficiente, ca o garanție a reprezentativității acestora. De asemenea, prin Decizia nr. 226 din 3 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 26 septembrie 2001, referindu-se la prevederile art. 25 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974, Curtea Constituțională a statuat că „dreptul de a fi ales trebuie exercitat fără restricții nerezonabile, ceea ce implică posibilitatea existenței unor condiționări în exercițiul acestor drepturi”.

17. Astfel, reglementările privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale obligă competitorii electorali (respectiv partidele politice, alianțele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale și candidații independenți) la transparență financiară, la declararea veniturilor încasate și a cheltuielilor efectuate, cu precădere în perioada sau pentru campaniile electorale. Pe de altă parte, finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale nu trebuie să afecteze independența acestora sau să obstrucționeze campaniile electorale.

18. În temeiul art. 42 din Legea nr. 334/2006, Autoritatea Electorală Permanentă este abilitată să controleze respectarea prevederilor legale privind veniturile și cheltuielile partidelor politice, ale alianțelor politice sau electorale, ale candidaților independenți, precum și legalitatea finanțării campaniilor electorale. Transparența veniturilor și cheltuielilor pentru activitatea partidelor politice și pentru campaniile electorale se realizează prin publicarea pe site-ul Autorității Electorale Permanente și în Monitorul Oficial al României, Partea I, a declarațiilor și rapoartelor prevăzute de lege.

19. În ceea ce privește finanțarea în timpul campaniilor electorale, art. 28 din lege prevede că, *„până cel mai târziu la data începerii campaniei electorale, partidul politic, alianța politică și candidații independenți, prin mandatar financiar, deschid câte un cont bancar la nivelul fiecărui județ, un cont bancar la nivelul fiecărui sector al municipiului București sau la nivelul municipiului București, după caz, precum și un cont bancar la nivel central”*.

20. Potrivit art. 34 alin. (1) din Legea nr. 334/2006, „*Evidența contribuțiilor și a cheltuielilor pentru campania electorală aparținând partidelor politice și candidaților independenți este organizată exclusiv de către mandatarii financiari*”. Mandatarul financiar este numit de conducerea partidelor politice, alianțelor politice, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale sau de către candidații independenți. Un competitor electoral va avea un singur mandatar financiar coordonator la nivel central, respectiv câte un mandatar financiar desemnat la nivelul fiecărui județ, sector al municipiului București și la nivelul municipiului București. Dispozițiile art. 34 alin. (14) din lege reglementează expres interdicția candidaților de a fi mandatarii financiari. În cel mult 48 de ore de la data depunerii unei sume în unul dintre conturile deschise, candidatul are obligația de a preda mandatarului financiar județean o declarație cu indicarea sursei contribuției. Legea instituie obligația ca toate contribuțiile pentru campania electorală să fie declarate Autorității Electorale Permanente de către mandatarul financiar, acestea putând fi folosite numai după data declarării acestora.

21. Ulterior desfășurării scrutinului electoral, în termen de 15 zile, mandatarii financiari coordonatori sunt obligați să depună la Autoritatea Electorală Permanentă rapoartele detaliate ale veniturilor și cheltuielilor electorale ale partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și ale candidaților independenți, precum și cuantumul datoriilor înregistrate ca urmare a campaniei, însoțite de declarațiile prevăzute de lege. În acest context legea reglementează, prin norma supusă controlului de constituționalitate, interdicția validării mandatelor candidaților declarați aleși, dacă raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale pentru fiecare partid politic sau candidat independent nu a fost depus în condițiile legii.

22. Prin urmare, Curtea constată că obligația depunerii raportului financiar nu constituie decât o modalitate prin care se urmăresc disciplinarea și transparentizarea activității competitorilor electorali și, mai ales, modul de finanțare a campaniilor electorale, prin controlul contribuțiilor pecuniare de care aceștia beneficiază. Această obligație reprezintă o condiție

procedurală pe care o persoană care a intrat într-o competiție electorală trebuie să o îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi aleasă în funcția pentru care a candidat. Cu alte cuvinte, legea instituie o condiție suplimentară, ulterioară procesului electoral, dar în strânsă conexiune cu activitățile pe care acesta le implică, condiție de a cărei îndeplinire depinde validarea mandatului în funcția publică electivă. Operațiunea de validare a mandatului sub rezerva executării obligațiilor prevăzute de lege este motivată de importanța procedurii electorale, de rolul organelor reprezentative în exercitarea puterii suverane a poporului și de ideea unei reprezentări responsabile și eficiente, ca o garanție a reprezentativității acestora, și constituie expresia dreptului de a fi ales, consacrat de art. 37 din Constituție. Așa fiind, Curtea reține că, sancționând nerespectarea obligației legale prin invalidarea mandatului, dispozițiile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 dau eficiență principiului constituțional prevăzut de art. 121 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală, în comune și în orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii*”.

23. Cu privire la argumentele autorilor excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora, la depunerea candidaturilor independente pentru mandatul de consilier local, Biroul Electoral de Circumscripție a primit și înregistrat candidaturile fără nicio mențiune referitoare la lipsa mandatului financiar și nedepunerea raportului financiar ale candidaților, precum și că, în cursul campaniei electorale, având în vedere o circumscripție mică, persoanele candidate nu au făcut nicio cheltuială, nu au beneficiat de nicio sursă de finanțare, aspecte care rezultă din declarațiile date la sfârșitul campaniei electorale, în fața notarului public, Curtea observă că acestea nu constituie elemente de natură a demonstra neconstituționalitatea prevederilor legale criticate prin raportare la dreptul constituțional al persoanei de a fi aleasă într-o funcție publică. Din contră, aceste aspecte vizează chestiuni de aplicare a legii de către organele cu atribuții în procedura electorală, aspecte care cad în competența de control și soluționare a instanței judecătorești în fața căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

24. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Pall Ignac Szabolcs, Janos Zsolt și Ambrus Laszlo în Dosarul nr. 718/96/2016 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că prevederile art. 47 alin. (5) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind aprobarea unor programe școlare pentru învățământul liceal

În temeiul art. 65 alin (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă lista programelor școlare pentru discipline de trunchi comun din învățământul liceal, cuprinsă în anexa nr. 1*), care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă programele școlare pentru discipline de trunchi comun din învățământul liceal, cuprinse în anexele nr. 2 și 3*), care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Programele școlare cuprinse în anexele nr. 2 și 3 se aplică în sistemul de învățământ începând cu anul școlar 2018—2019.

Art. 4. — Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția generală minorități și relația cu parlamentul, Institutul de Științe ale Educației, inspectoratele școlare județene, respectiv Inspectoratul Școlar al Municipiului București și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Liviu Marian Pop

București, 19 decembrie 2017.

Nr. 5.677.

*) Anexele nr. 1—3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN
privind aprobarea începerii lucrărilor
de înregistrare sistematică a imobilelor,
pe sectoare cadastrale, în 16 unități administrativ-teritoriale
din județul Buzău

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 16 unități administrativ-teritoriale din județul Buzău, după cum urmează:

- a) unitatea administrativ-teritorială Bălăceanu — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4 și 29;
- b) unitatea administrativ-teritorială Beceni — sectoarele cadastrale nr. 18, 19, 74, 75, 76, 78, 79 și 81;
- c) unitatea administrativ-teritorială Brădeanu — sectoarele cadastrale nr. 3, 22, 25 și 43;
- d) unitatea administrativ-teritorială Buda — sectorul cadastral nr. 17;
- e) unitatea administrativ-teritorială Cănești — sectoarele cadastrale nr. 8, 16, 17 și 24;
- f) unitatea administrativ-teritorială Movila Banului — sectoarele cadastrale nr. 5, 6, 7, 27, 28, 29, 30, 34, 35, 56, 73 și 74;
- g) unitatea administrativ-teritorială Pârscov — sectorul cadastral nr. 54;
- h) unitatea administrativ-teritorială Pogoanele — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 21, 22, 23 și 83;
- i) unitatea administrativ-teritorială Robeasca — sectoarele cadastrale nr. 12, 13, 15, 16, 18, 23 și 26;
- j) unitatea administrativ-teritorială Săgeata — sectoarele cadastrale nr. 1, 3 și 6;
- k) unitatea administrativ-teritorială Scutelnici — sectoarele cadastrale nr. 3, 14, 15, 31, 44 și 51;
- l) unitatea administrativ-teritorială Stâlpul — sectoarele cadastrale nr. 37 și 55;
- m) unitatea administrativ-teritorială Vadu Pașii — sectoarele cadastrale nr. 2, 3, 4, 5, 8, 11 și 12;
- n) unitatea administrativ-teritorială Valea Râmnicului — sectoarele cadastrale nr. 22, 23, 47, 48, 49 și 51;
- o) unitatea administrativ-teritorială Valea Salciei — sectorul cadastral nr. 19;
- p) unitatea administrativ-teritorială Zărnești — sectoarele cadastrale nr. 22 și 43.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—16*) la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—16 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

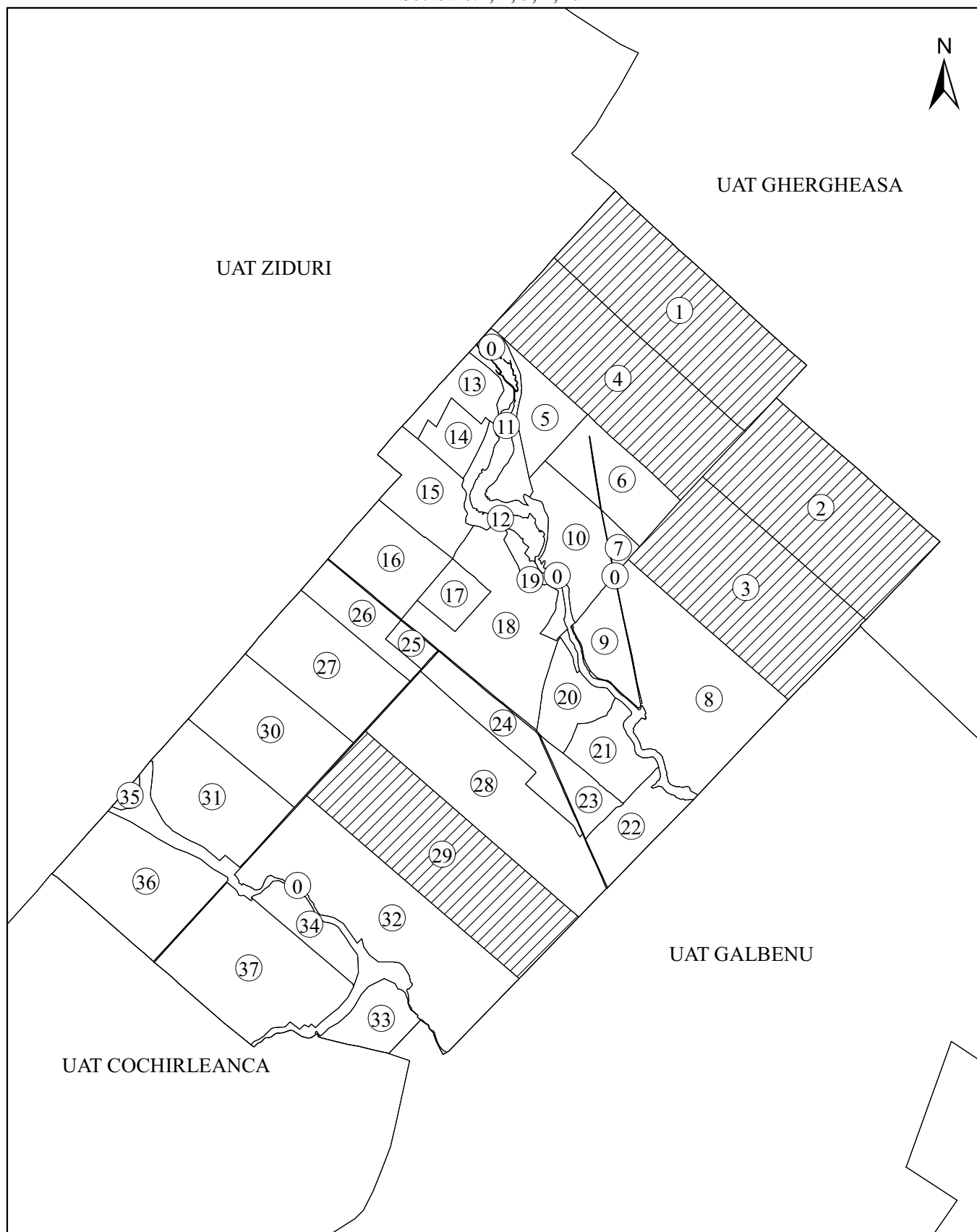
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 6 februarie 2018.
Nr. 125.

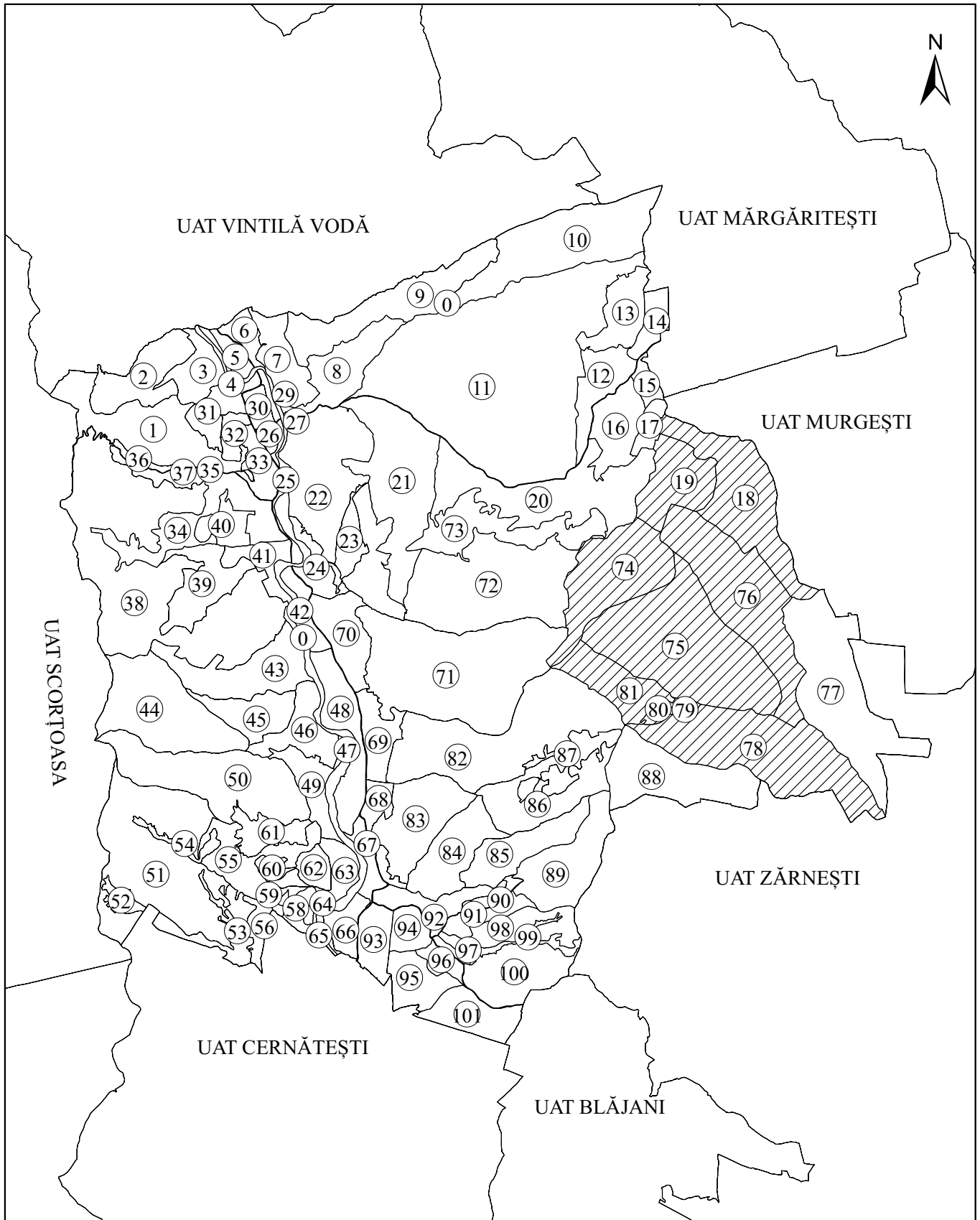
*) Anexele nr. 1—16 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

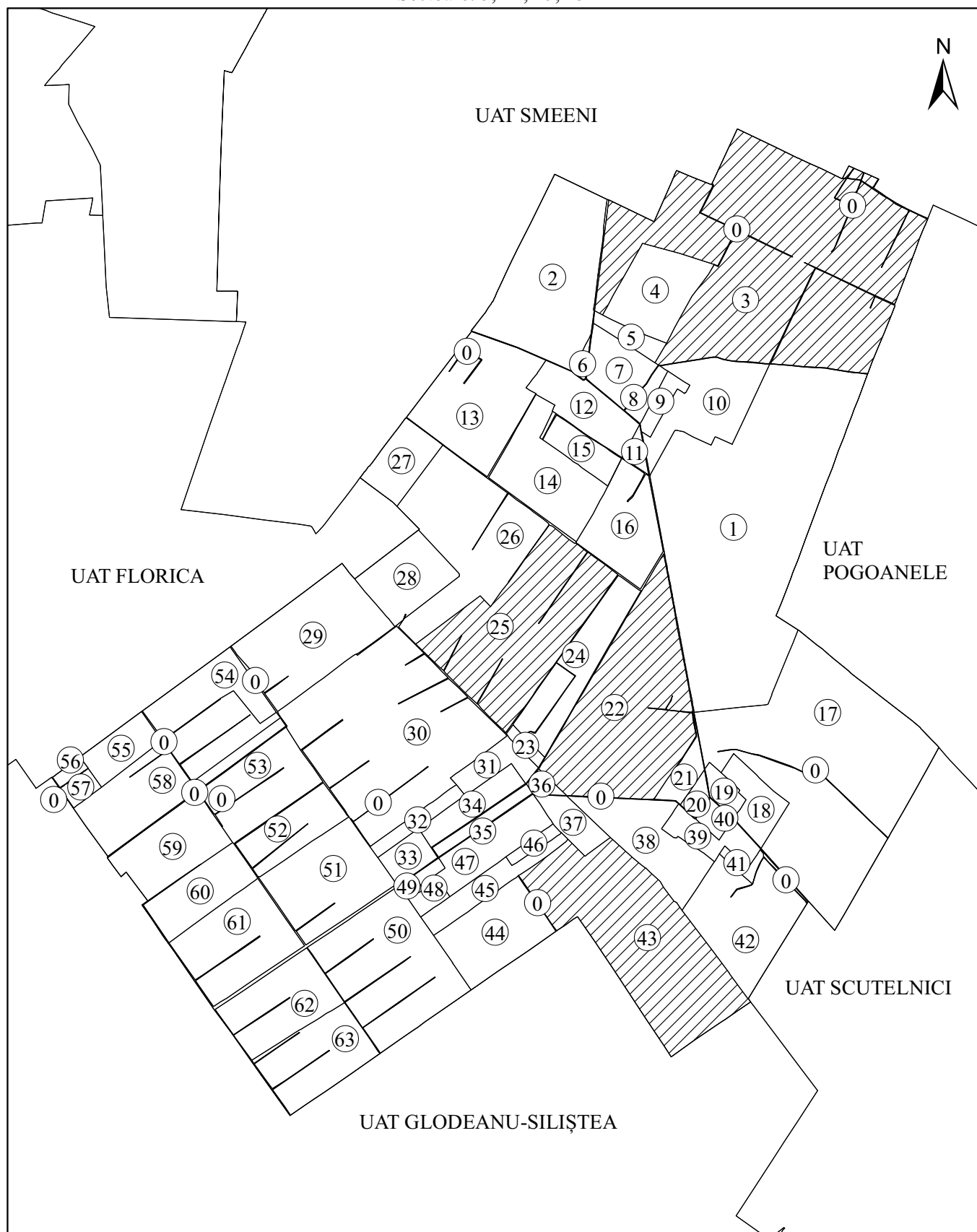
Județ: BUZĂU
UAT: BĂLĂCEANU
Sectoare: 1, 2, 3, 4, 29

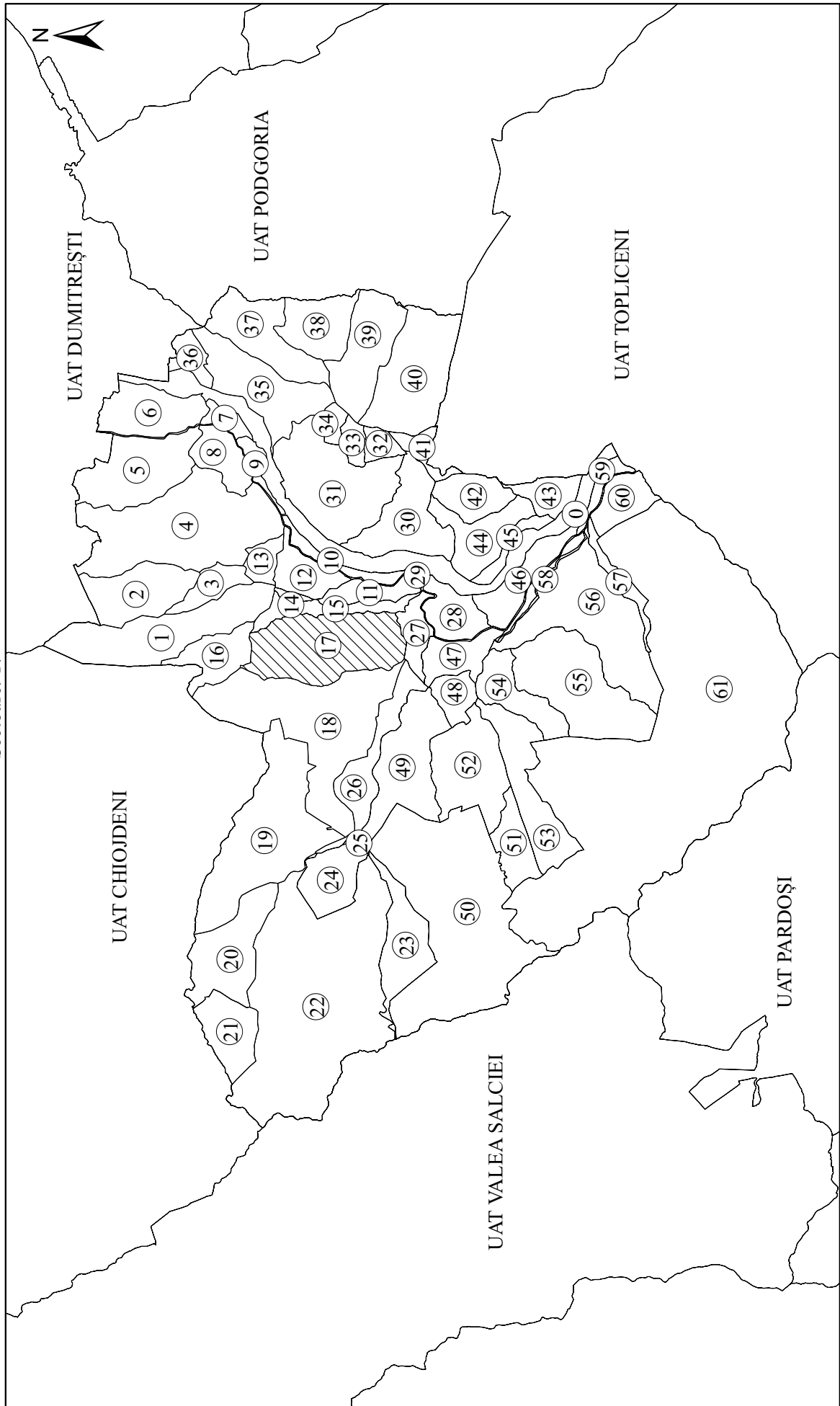
Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: BUZĂU
 UAT: BECENI
 Sectoare: 18, 19, 74, 75, 76, 78, 79, 81

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: BUZĂU
UAT: BRĂDEANU
Sectoare: 3, 22, 25, 43

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: BUZĂU
UAT: BUDA
Sectoare: 17

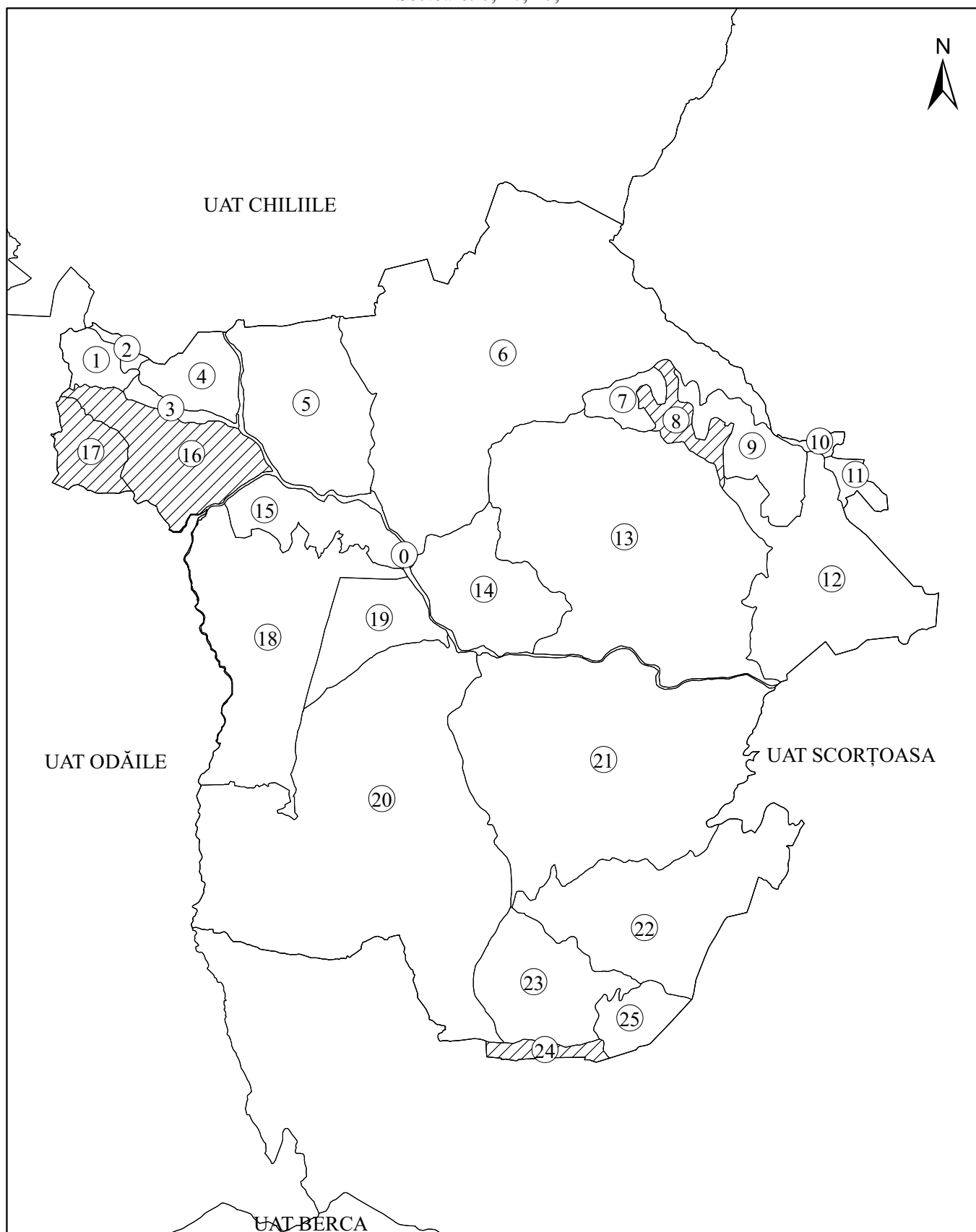

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

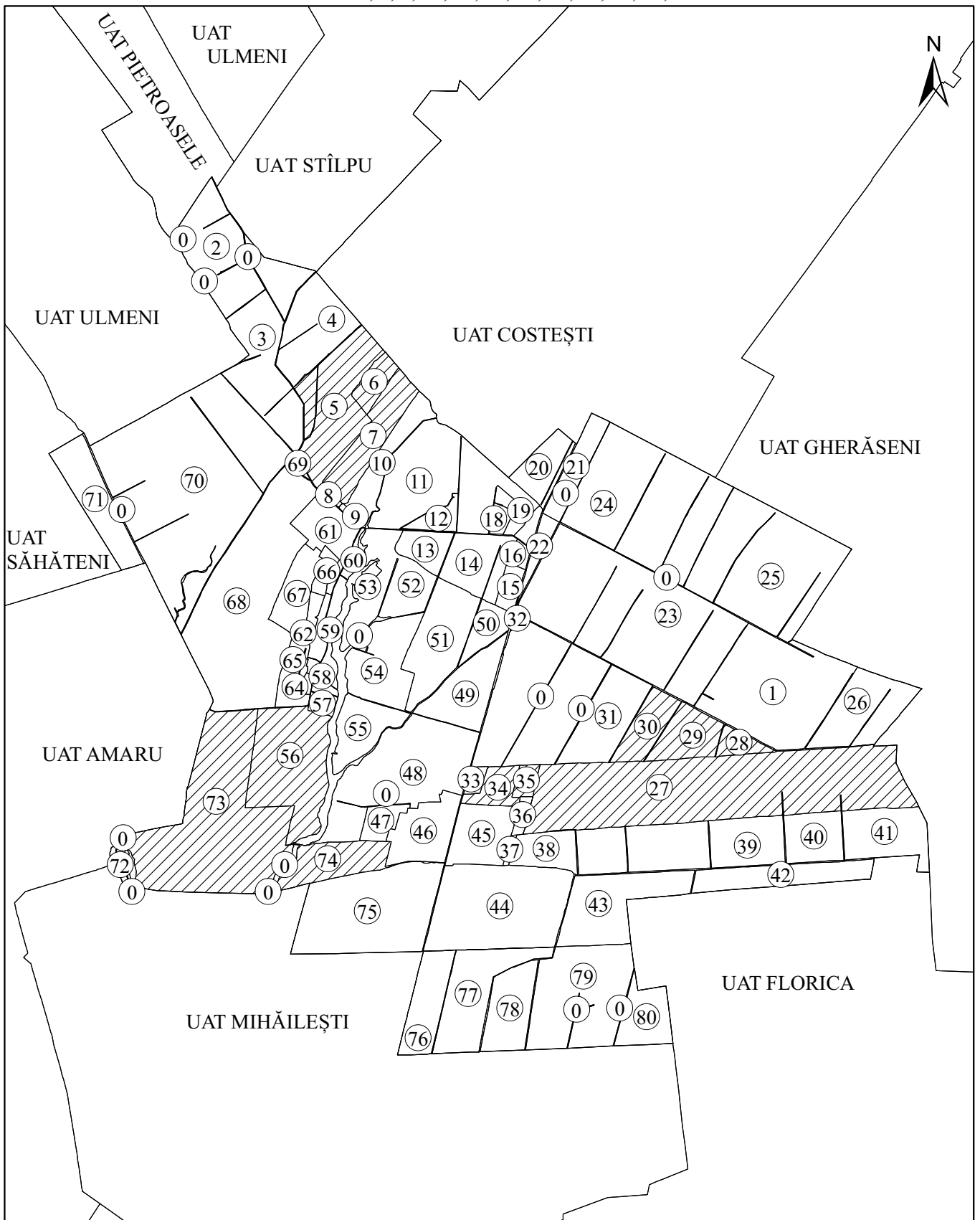
Județ: BUZĂU

UAT: CĂNEȘTI

Sectoare: 8, 16, 17, 24

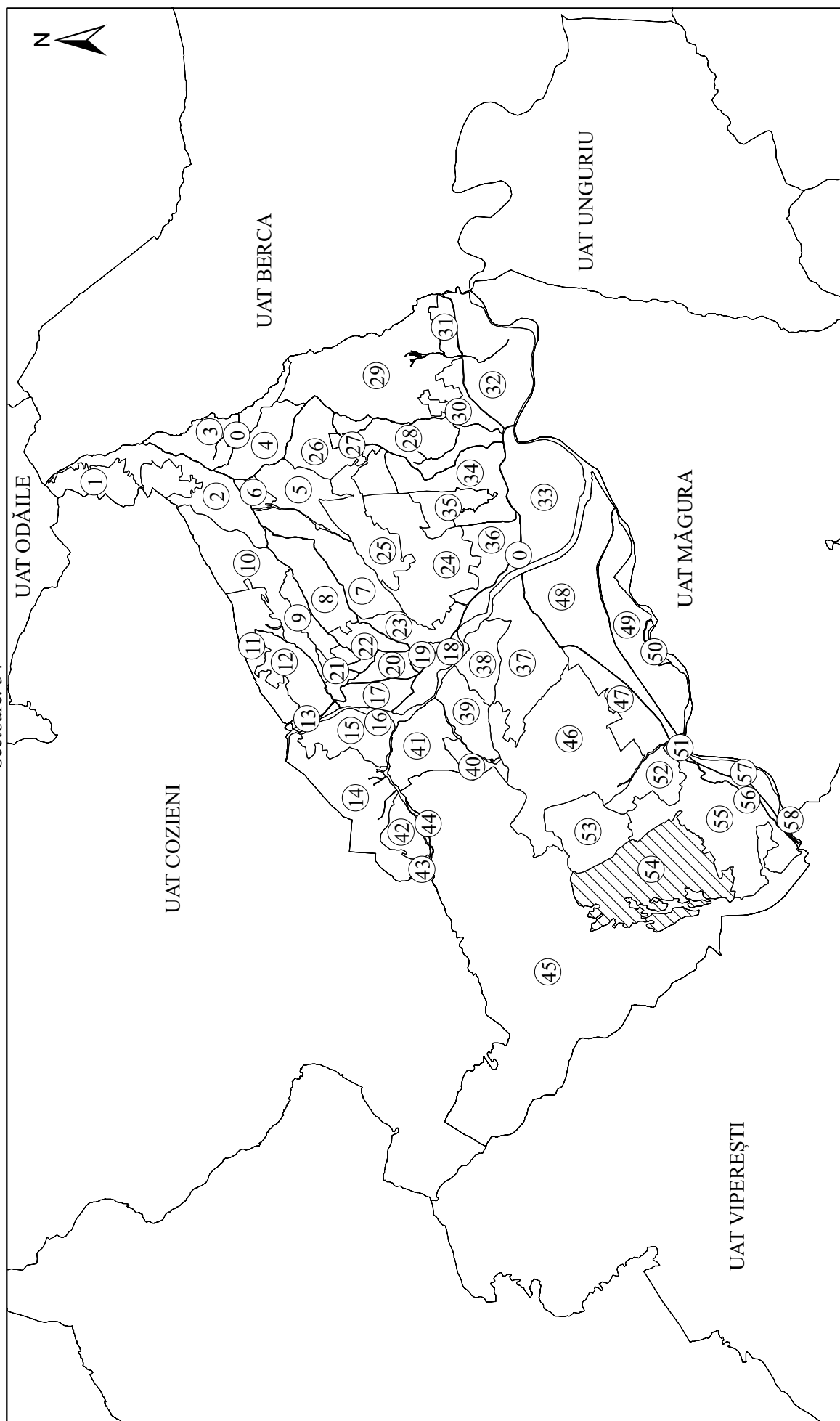

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: BUZĂU
 UAT: MOVILA BANULUI
 Sectoare: 5, 6, 7, 27, 28, 29, 30, 34, 35, 56, 73, 74

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU
UAT: PÂRSCOV
Sectoare: 54

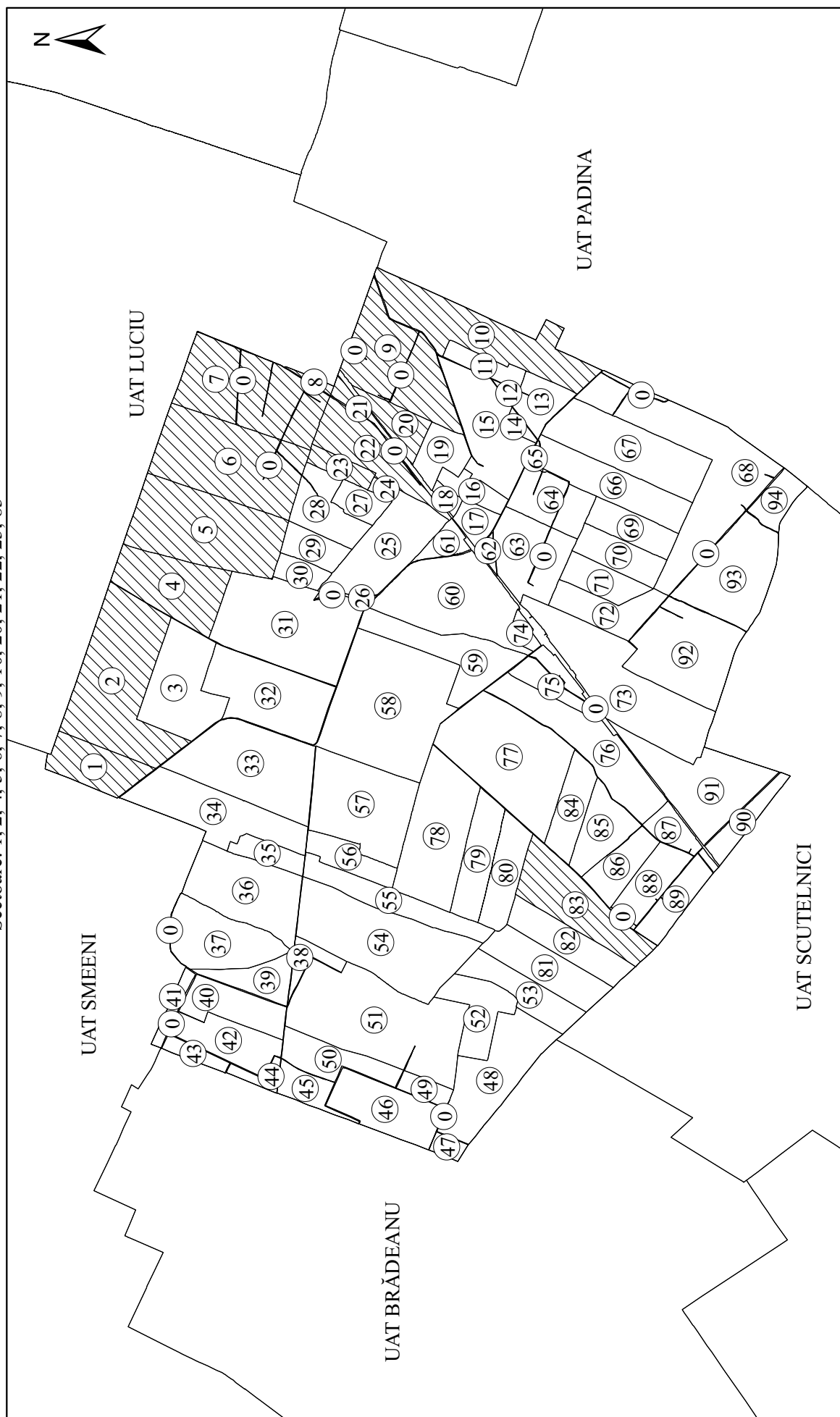

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

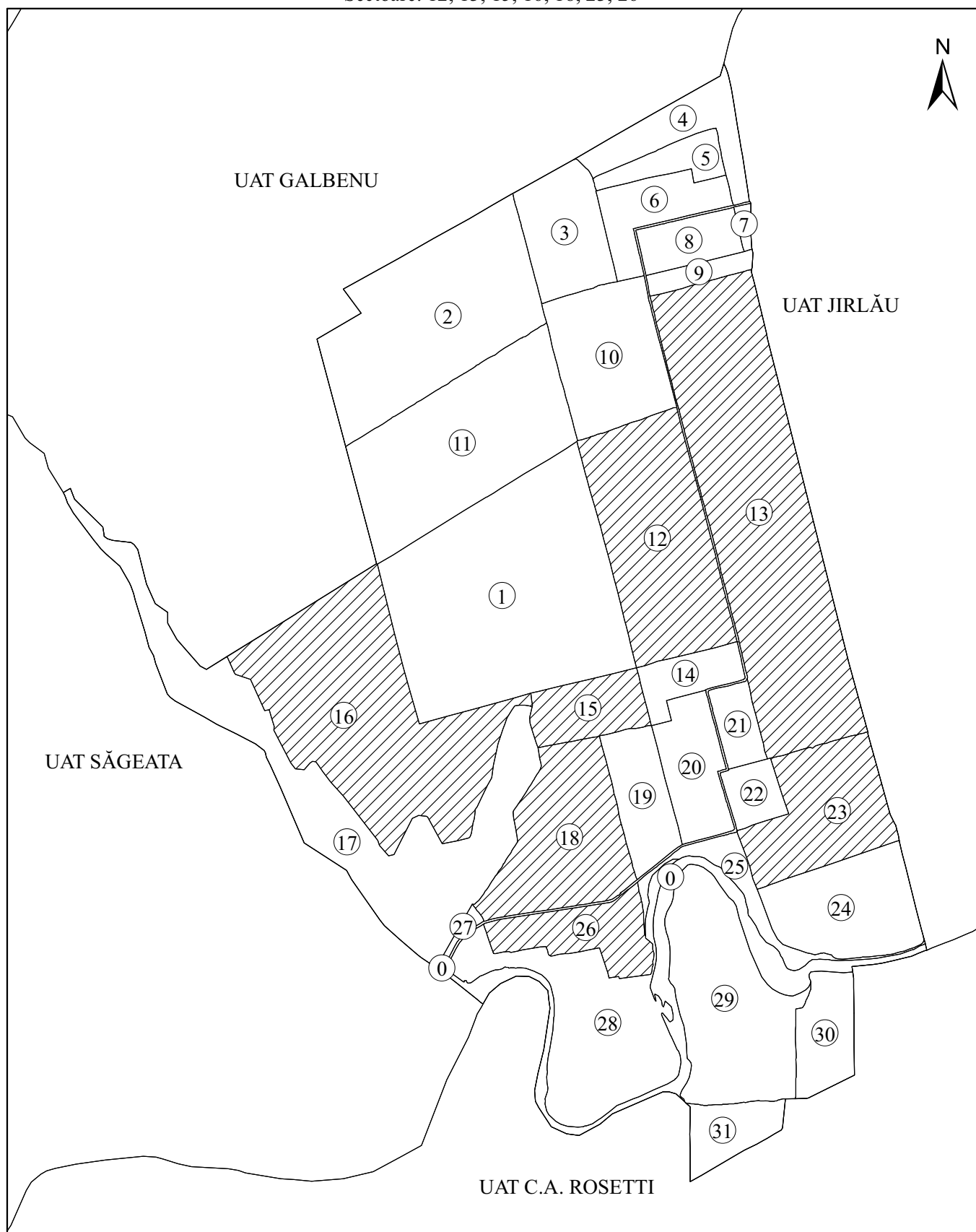
Județ: BUZĂU

UAT: POGOANELE

Sectoare: 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 21, 22, 23, 83

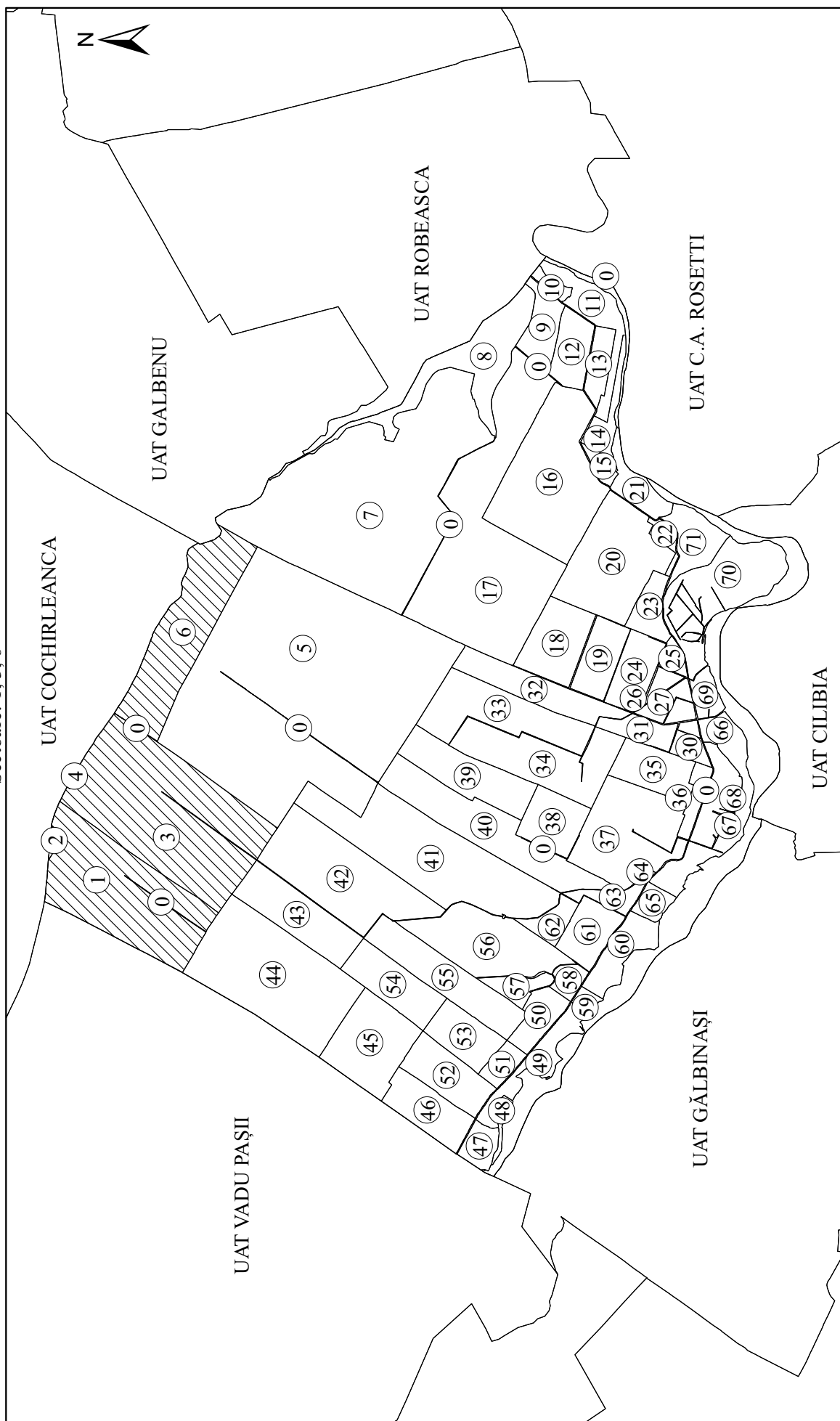

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: BUZĂU
UAT: ROBEASCA
Sectoare: 12, 13, 15, 16, 18, 23, 26

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU
 UAT: SĂGEATA
 Sectoare: 1, 3, 6

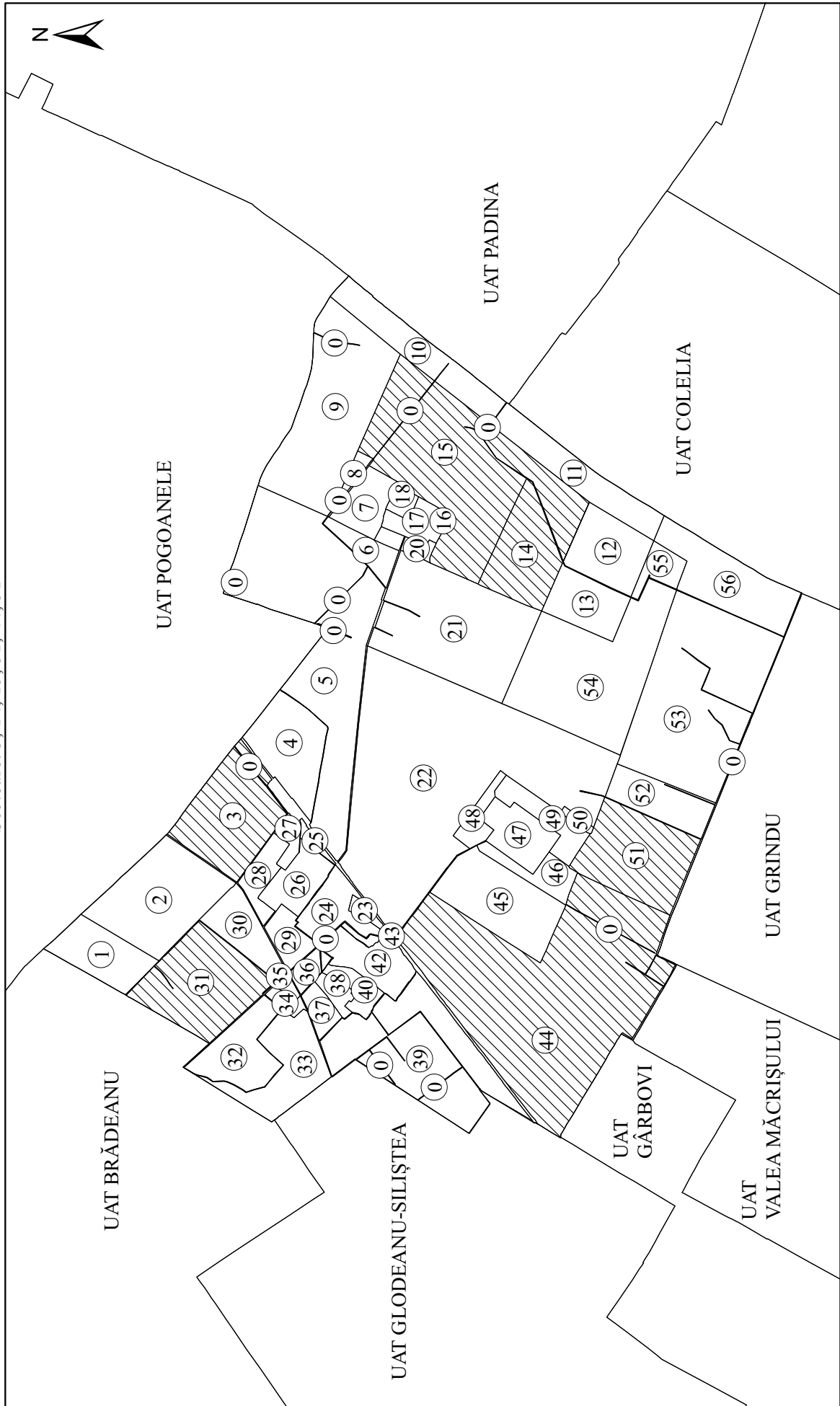

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU

UAT: SCUTELNICI

Sectoare: 3, 14, 15, 31, 44, 51

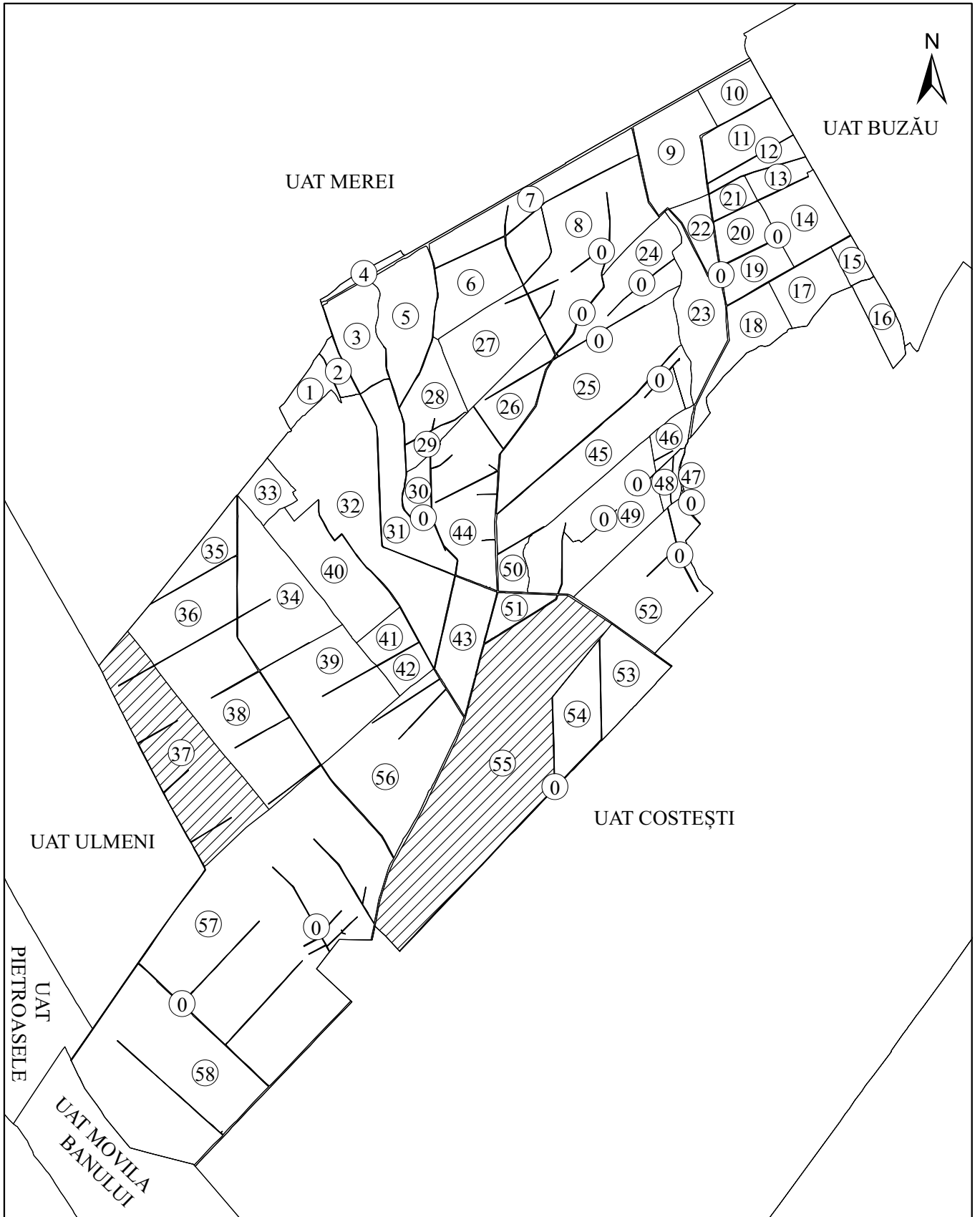

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU

UAT: STÎLPU

Sectoare: 37, 55

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU

UAT: VADU PAȘII

Sectoare: 2, 3, 4, 5, 8, 11, 12

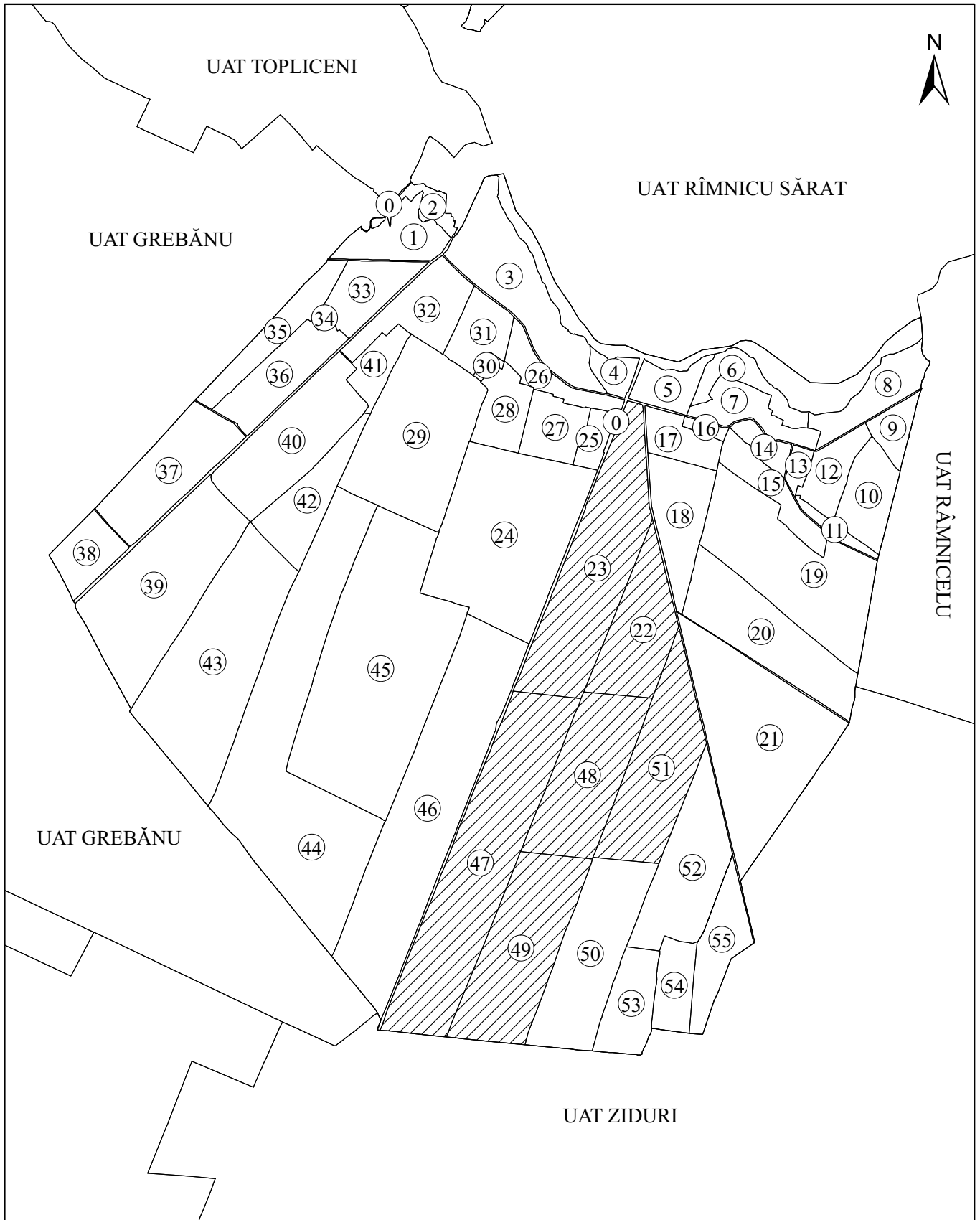

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU

UAT: VALEA RÎMNICULUI

Sectoare: 22, 23, 47, 48, 49, 51

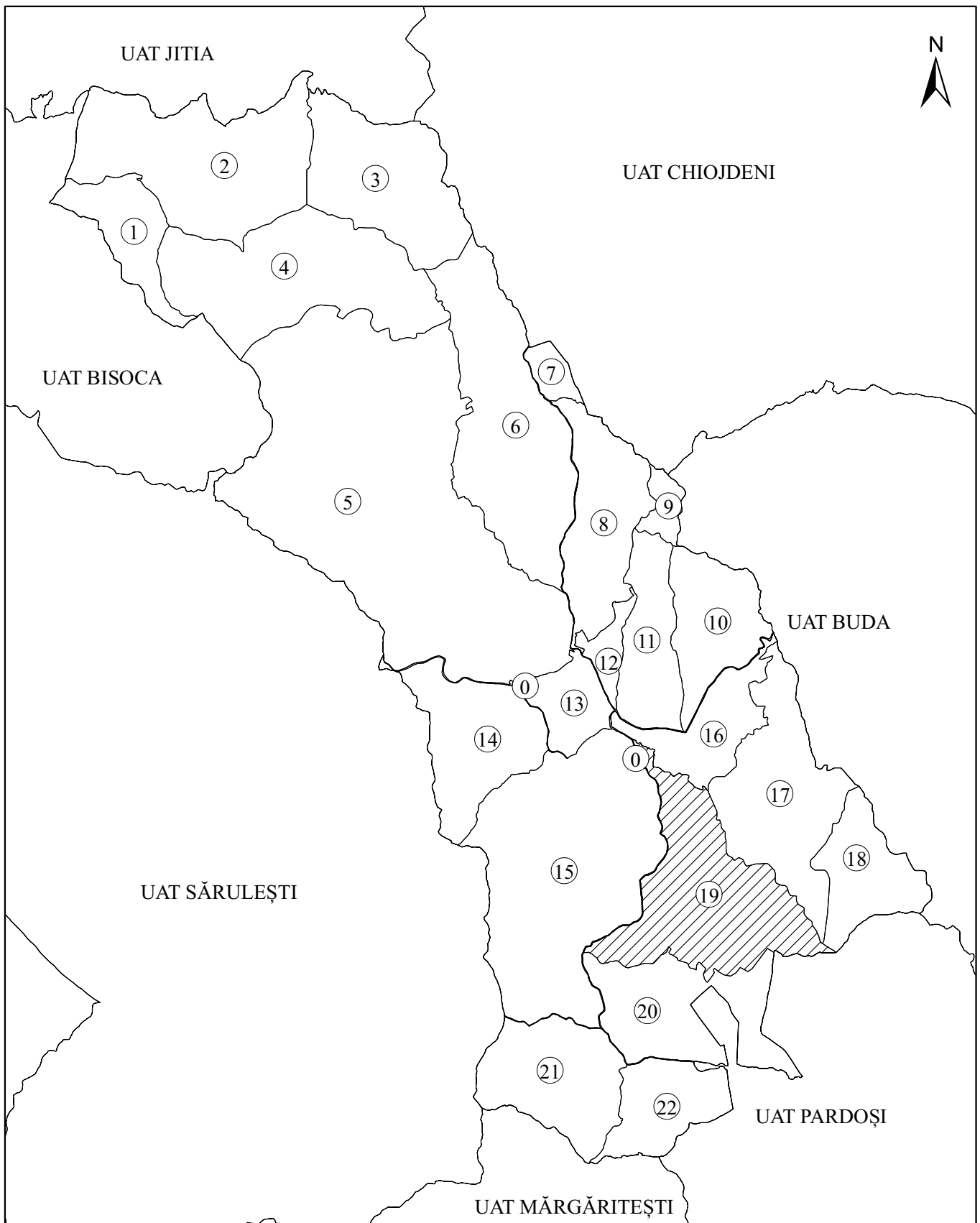

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU

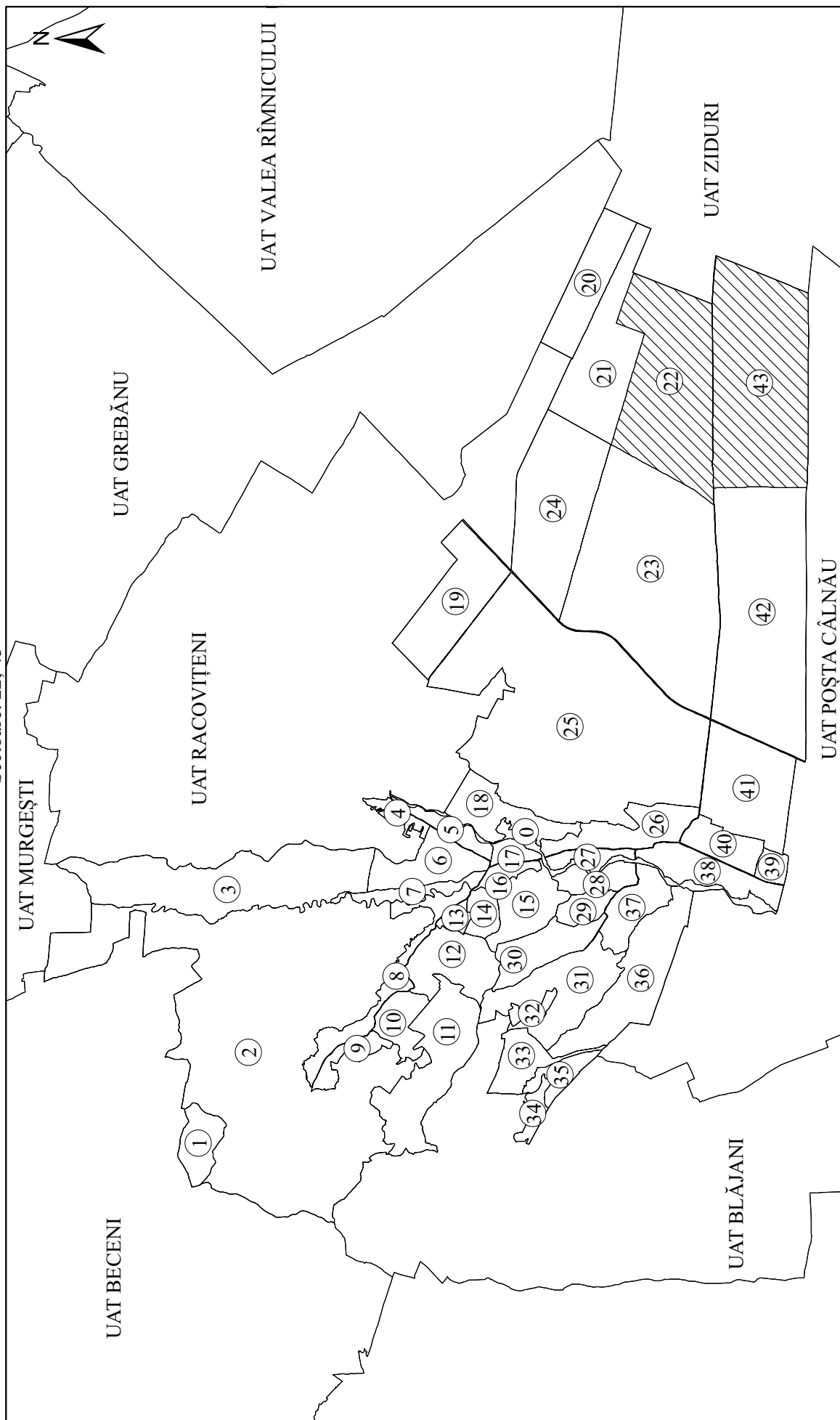
UAT: VALEA SALCIEI

Sectoare: 19

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: BUZĂU
 UAT: ZĂRNEȘTI
 Sectoare: 22, 43

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 82

din 20 noiembrie 2017

Dosar nr. 1.630/1/2017

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Viorica Cosma	— judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Andrei Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Constantin Brânzan	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana-Hermina Iancu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.630/1/2017, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept: *interpretarea prevederilor art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea-cadru nr. 330/2009), art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea nr. 285/2010), art. 5 alin. (1) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010), art. 1 alin. (1) și (2) și art. 5 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar (Legea nr. 283/2011), art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 36/2014 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012), art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013), art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014), prin raportare la art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 137/2000), în sensul de a se lămurii dacă funcționarii publici care au absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 au dreptul la sumele compensatorii reprezentând contravaloarea sporului de 25% de studii superioare, pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, cu modificările ulterioare (Legea nr. 71/2015).*

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; recurentul-pârât Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui și intimații-pârâți Inspectoratul General al

Poliției Române și Ministerul Afacerilor Interne au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept, prin care au solicitat să se constate admisibilitatea sesizării și pronunțarea unei hotărâri pe fond.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 23 mai 2017, în Dosarul nr. 585/89/2016, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept enunțată anterior.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 6 iunie 2017 cu nr. 1.630/1/2017.

II. Expunerea succintă a procesului

3. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 24 martie 2016 pe rolul Tribunalului Vaslui cu nr. 585/89/2016, reclamantul X, funcționar public cu statut special (agent de poliție), i-a chemat în judecată pe pârâții Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui și a solicitat înlăturarea stărilor de discriminare ivite la nivelul instituției angajatoare, prin acordarea sumelor reprezentând contravaloarea sporului de 25% pentru studii superioare și a sporului de 20% salariu de merit, de la data de 23 martie 2013 și până în prezent, actualizate cu indicii de inflație.

4. În motivare a arătat că primește drepturi salariale mai mici în comparație cu agenții de poliție care ocupă aceeași funcție, execută aceleași activități, au aceleași atribuții prin fișa postului, ceea ce încalcă principiul „la muncă egală, salariu egal” prevăzut de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 137/2000. A depus în susținere refuzul din 11 martie 2016 emis de Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui, prin care se arată că reclamantul nu poate beneficia de aceste drepturi, deoarece cuantumul aferent sporului de 25% pentru studii superioare absolvite se acordă doar agenților de poliție care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de acest drept, or reclamantul a absolvit studiile de învățământ superior în anul 2011.

5. Ministerul Afacerilor Interne a depus întâmpinare, invocând excepția lipsei sale de calitate procesuală, pe considerentul că reclamantul își desfășoară activitatea la Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui, iar acordarea drepturilor bănești este atributul angajatorului. Pe fondul cauzei, în ceea ce privește sporul de 25% pentru agenții de poliție absolvenți ai instituțiilor de învățământ superior, arată că acest spor a fost acordat prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 38/2003*), și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 318/2004* privind specialitățile studiilor superioare, cursurilor postuniversitare etc. și domeniile corespunzătoare studiilor absolvite de agenții de poliție pentru care beneficiază de sporul de 25%, ambele în vigoare până la data de 31 decembrie 2009. După intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, cuantumul acestui spor a fost inclus într-o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu și

a fost menținut doar atât timp cât agentul de poliție care a beneficiat de acest spor la data de 31 decembrie 2009 a rămas încadrat pe funcția ocupată sau similară, în cadrul aceluiași compartiment, la momentul acordării sporului, potrivit art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Prin art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, aceste sume compensatorii au fost incluse în salariul de bază/indemnizația de încadrare brută lunară/solda/salariul în funcție. Menținerea acestor drepturi salariale s-a realizat și prin dispozițiile legale ulterioare din materia salarizării personalului din sectorul bugetar. În concluzie, în opinia sa, numai agenții de poliție care dețineau dreptul în discuție la data de 31 decembrie 2009 beneficiază de cuantumul aferent sporului în cauză, inclus în suma compensatorie cu caracter tranzitoriu și numai în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, respectiv își desfășoară activitatea în domeniile corespunzătoare studiilor superioare absolvite.

6. Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui a depus întâmpinare și a solicitat respingerea acțiunii reclamantului ca neîntemeiată. După expunerea acelorași dispoziții legale amintite și de pârâțul Ministerul Afacerilor Interne, a arătat că suma corespunzătoare sporului de 25% se regăsește, după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, în suma compensatorie cu caracter tranzitoriu acordată doar personalului care beneficia la momentul intrării în vigoare a legii de acest spor și doar în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, ceea ce nu e cazul reclamantului. A invocat și dezlegarea dată prin Decizia nr. 32 din 19 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 9.02.2016 (*Decizia nr. 32/2015*), potrivit căreia plata efectivă a drepturilor salariale se face în temeiul dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 285/2010, prin raportare la nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară, respectiv prin raportare la drepturile salariale acordate unei persoane cu același grad profesional și aceeași tranșă de vechime ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010.

7. Inspectoratul General al Poliției Române a depus întâmpinare, prin care a invocat lipsa calității sale procesuale și, pe fond, a solicitat respingerea acțiunii. Cu privire la sporul de 25% în raport cu studiile superioare absolvite, a arătat că singurul obstacol în obținerea de către reclamant a acestui spor este faptul că acesta a absolvit studiile superioare în anul 2011, când acordarea dreptului era abrogată. La 31 decembrie 2009 reclamantul nu a beneficiat de acest spor, deoarece nu era încă absolvent de studii superioare, astfel că nu poate beneficia de aceste sume nici în prezent.

8. În cauză a fost citat, din oficiu, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, care a apreciat că aspectele semnalate de reclamant creează prezumția aplicării unui tratament diferențiat.

9. Prin Sentința nr. 319 din 28 noiembrie 2016, Tribunalul Vaslui — Secția civilă a respins acțiunea formulată împotriva pârâților Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției Române pentru lipsa calității procesuale pasive a acestora, a admis în parte acțiunea în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui, a obligat pe acest pârât să plătească reclamantului diferențele salariale începând cu data de 24 martie 2013, reprezentând suma echivalentă sporului de 25% pentru studii superioare, actualizată cu indicii de inflație, și a respins cererea reclamantului de acordare a sporului de 20% pentru salariu de merit.

10. Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut, referitor la sporul de 25% de studii superioare, pentru perioada ulterioară Legii nr. 71/2015, că acest drept se cuvine prin lege

* Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 318/2004 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

reclamantului, în temeiul art. 1 alin. (5¹) și art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, așa cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9.11.2016. Pentru perioada anterioară datei de 9 aprilie 2015, data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, instanța de fond, constatând că pârâtul a recunoscut existența unor diferențe salariale nejustificate, reținând și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea art. 14 din Convenție, caracterul prioritar al aplicării Directivei 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă), Directivei Consiliului 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, și Directivei Consiliului 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, dar și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, a observat că nu a fost respectat principiul echității prevăzut de art. 3 lit. c) din Legea-cadru nr. 284/2010, s-a încălcat art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 și că reclamantul este îndreptățit să solicite înlăturarea efectelor discriminării prin acordarea diferențelor salariale pe ultimii 3 ani de la data formulării cererii de chemare în judecată.

11. Împotriva acestei sentințe au formulat recurs Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui și reclamantul.

12. Critica reclamantului a vizat neacordarea de către prima instanță a sporului de 20% aferent salariului de merit.

13. Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui a susținut că hotărârea primei instanțe a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor de drept substanțial, în sensul că din momentul intrării în vigoare a dispozițiilor privind salarizarea unitară a personalului din sectorul bugetar (Legea-cadru nr. 330/2009), sporul de 25% pentru studii superioare nu mai are nicio justificare legală. Soluția primei instanțe privind acordarea acestui spor ignoră faptul abrogării lui prin Legea-cadru nr. 330/2009, precum și dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 32/2015, dar și art. 5 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, care se aplică doar personalului nou-încadrat, numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, promovat în funcții sau trepte în anul 2015, și Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. Cu privire la situația de discriminare constatată, a susținut că, în mod constant, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că este la latitudinea statului ce sume vor fi plătite angajaților din bugetul de stat. Politica salarială a personalului bugetar este atributul exclusiv al statului. Curtea Constituțională a stabilit prin jurisprudența sa (Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12.12.2006) că sporul nu este un drept fundamental.

14. Prin Încheierea din 3 mai 2017, instanța a repus cauza pe rol, pentru a pune în discuția părților oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

15. Sesizarea a fost considerată admisibilă prin Încheierea din 23 mai 2017, prin care, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus și suspendarea judecării.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

16. Instanța de trimitere a constatat admisibilitatea sesizării, în raport cu prevederile art. 519 din Codul procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

A. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor legale amintite depinde soluționarea recursului în cauza ce are ca obiect examinarea refuzului unei autorități publice de acordare către un funcționar public, care a absolvit studiile superioare în 2011, după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, a dreptului la sumele compensatorii reprezentând contravaloarea sporului de studii superioare de 25%, pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, în limitele termenului de prescripție. Motivul de recurs invocat vizează interpretarea acestor dispoziții legale, în contextul în care reclamantul a solicitat aceste sume și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, iar prima instanță le-a acordat.

B. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre în procedura recursului în interesul legii sau a hotărârii prealabile. În litigiile de pe rolul instanțelor Curții de Apel Iași privind sporul de studii superioare, ca de altfel și în cele privind sporul de doctorat, derulate până la pronunțarea Deciziei nr. 21 din 21 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.002 din 13.12.2016 (*Decizia nr. 21/2016*), practica a fost în sensul respingerii acțiunilor funcționarilor publici. Decizia nr. 21/2016 a interpretat dispozițiile art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, doar cu privire la persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, sporul de doctorat fiind reintrodus expres prin Legea nr. 193/2016 pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 193/2016*). După publicarea considerentelor acestei decizii, judecătoria Curții de Apel Iași au apreciat că este necesară o nouă abordare a problematicii și în cazul sporului de studii superioare, aparent similar sporului de doctorat, existând premisele unei schimbări de practică judiciară.

C. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 23 mai 2017.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

17. *Reclamantul* nu a prezentat o opinie cu privire la textele de lege invocate de instanță, apreciind că soluția tribunalului de admitere a acțiunii și pentru perioada anterioară Legii nr. 71/2015, pentru înlăturarea discriminării, este corectă și că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

18. *Recurentul-pârât* Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui consideră că această chestiune nu este nouă, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin Decizia 21/2016 cu privire la interpretarea acestor texte de lege. Prin această decizie, referitoare la acordarea sporului de doctorat de 15% și persoanelor care au obținut titlul de doctor după data de 31 decembrie 2009, s-a constatat că au fost emise acte normative care au prevăzut expres acordarea acestuia, respectiv Legea nr. 193/2016. Potrivit acestei noi legi, se acordă sporul și pentru cei care nu au beneficiat de acordarea lui sau nu a fost introdus în salariul de bază potrivit reglementărilor legale anterioare, ca sumă compensatorie. S-a reținut, așadar, că reglementările anterioare nu au prevăzut plata acestor sporuri. Cu privire la sporul de 25% pentru studii superioare,

legiuitorul nu a mai emis acte normative care să prevadă acordarea lui ulterioară și condițiile necesare pentru aceasta. Așadar, legea este clară și nu lasă loc la interpretări. Invocă practica instanțelor judecătorești în cauze similare: Decizia 3.153 din 27 mai 2016 și Decizia 5.234 din 5 noiembrie 2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pe care le depune în copie certificată.

19. *Pârâțul* Inspectoratul General al Poliției Române opinează că sunt îndeplinite condițiile necesare și obligatorii pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Sesizarea este necesară, deoarece la nivelul Tribunalului Vaslui există mai multe sentințe judecătorești, aflate acum pe rolul Curții de Apel Iași în faza recursului, în care au fost acordate aceste sporuri salariale de la date diferite: de la 9 aprilie 2015 (data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015) sau cu trei ani în urmă de la data promovării acțiunii. Nu exprimă un punct de vedere asupra posibilei interpretări a textelor de lege invocate.

20. După comunicarea raportului, recurentul-pârât Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui și intimații-pârâți Inspectoratul General al Poliției Române și Ministerul Afacerilor Interne au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept, prin care au solicitat să se constate admisibilitatea sesizării și pronunțarea unei hotărâri pe fond.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. Completul de judecată investit cu soluționarea recursurilor în Dosarul nr. 585/89/2016 a apreciat că sumele solicitate de reclamant reprezintă contravaloarea sporului de studii superioare de 25%, în condițiile în care a absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare Legii-cadru nr. 330/2009, în 2011, iar angajatorul refuză acordarea sumelor compensatorii pentru acest unic motiv.

22. Sporul de studii superioare a fost instituit pentru prima dată de Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și, de la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, nu a mai fost reglementat ca spor (nu a fost prevăzut în anexele la lege), astfel că a fost acordat ca sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu, în vederea păstrării cuantumului drepturilor salariale avute de funcționarii publici anterior intrării în vigoare a legii unice de salarizare. După intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010, suma compensatorie a fost introdusă în salariul de bază, acest tratament juridic fiind continuat de legile anuale de salarizare. Acest spor, deși diferit de sporul de doctorat, are o natură similară, legea care l-a instituit prevăzând că este condiționat de absolvirea studiilor de învățământ superior cu diplomă de licență, dar și de desfășurarea activității în domeniul corespunzător studiilor absolvite, fiind valabil cât timp funcționarul public rămâne pe acel post pentru care s-a făcut analiza utilității studiilor superioare (la mutarea pe alt post, procedura de acordare reluându-se).

23. Practica instanțelor din cadrul Curții de Apel Iași, anterioară Deciziei nr. 21/2016, a fost aceea de a respinge cererile funcționarilor publici de acordare a acestor sume compensatorii, dacă au absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, cât timp această lege, urmată de legile de salarizare ulterioare, nu a mai prevăzut acest spor. Aceste sume s-au acordat totuși de la intrarea în vigoare a Legii nr. 71/2015, în temeiul art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, care a prevăzut dispoziții de înlăturare a situațiilor de discriminare, născute ca urmare a punerii în aplicare a legilor de salarizare care s-au succedat până la acel moment. În acest sens, s-a depus Decizia nr. 413 din 26 aprilie 2017 pronunțată de Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 584/89/2016.

24. Prin Decizia nr. 21/2016, pronunțată în recurs în interesul legii, instanța supremă a statuat asupra interpretării și aplicării unora dintre dispozițiile legale care fac obiect de aplicare și în cauza de față, dar în litigiile privind acordarea despăgubirilor pentru discriminarea persoanelor care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009. A stabilit că sumele compensatorii reprezentând contravaloarea sporului de doctorat trebuie incluse în salariul de bază, indiferent de data dobândirii titlului științific de doctor, reținând și că, atunci când este analizată identitatea de situație între doi angajați, nu trebuie verificată identitatea de reglementare, ci trebuie avută în vedere identitatea de activitate desfășurată și de pregătire profesională.

25. În acest context, *una dintre opiniile completului* care a formulat sesizarea este că interpretarea textelor de lege indicate mai sus este în sensul că sporul de studii superioare, la fel ca și sporul de doctorat, a supraviețuit și ulterior Legii-cadru nr. 330/2009, sub forma sumelor compensatorii, introduse apoi prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 în salariul de bază, nefiind vorba de o abrogare veritabilă și efectivă, ci de o natură juridică nouă a aceleiași sume, prin care se recompensează angajatul care își perfecționează pregătirea profesională. Prin urmare, aceste sume compensatorii se impuneau a fi incluse în salariul de bază, indiferent de data absolvirii studiilor, anterior sau ulterior Legii-cadru nr. 330/2009, o astfel de interpretare fiind în acord cu principiile echității, coerenței și remunerației egale pentru muncă de valoare egală, principii statuate în mod constant de toate legile de salarizare care s-au succedat în timp.

26. *Într-o a doua opinie*, deși se apreciază că reglementarea juridică a dreptului la sporul de studii superioare este similară cu reglementarea juridică a dreptului la sporul de doctorat, ceea ce ar putea impune, pentru considerente de identitate de raționament juridic, adoptarea aceleiași soluții, în sensul că acest drept a supraviețuit și ulterior Legii-cadru nr. 330/2009, sub forma sumelor compensatorii introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 în salariul de bază, Decizia nr. 21/2016 produce efecte exclusiv în problematica dedusă judecării, respectiv cea a dreptului la sporul de doctorat. În lipsa unei decizii similare în materia dreptului la sporul de studii superioare, instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei nu are căderea să aprecieze, prin analogie, și asupra altei chestiuni de drept, mai ales în contextul unei practici constante a Curții Constituționale (deciziile nr. 818, nr. 819 și nr. 820 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16.07.2008, și nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, publicată Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23.12.2008), care apreciază că instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând ca sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, neputând cenzura soluția aleasă de legiuitor în stabilirea retribuiției unor categorii profesionale și să stabilească alte drepturi salariale decât cele prevăzute de lege, în caz contrar încălcându-se rolul autorității legiuitoare a țării și principiul separației puterilor în stat. Curtea a mai constatat că instanțele judecătorești pot acorda orice reparații/despăgubiri pe care le consideră adecvate, numai în măsura în care repararea prejudiciului nu vizează drepturi salariale prevăzute de lege. Condiția pe care trebuie să o respecte instanța de judecată este aceea de a nu înlocui acte normative cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, transformându-se în acest fel într-un legiuitor pozitiv.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

27. Jurisprudența Curții de Apel Iași — instanța de trimitere a comunicat că la nivelul Tribunalului Vaslui există practică unitară, în sensul că funcționarii publici care au absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 au dreptul la sumele compensatorii reprezentând contravaloarea sporului de 25%, pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015.

Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a transmis opinia unanimă a judecătorilor, în sensul acordării acestui drept începând cu 9 aprilie 2015, deoarece Legea nr. 71/2015 nu retroactivează, ci se aplică de la data intrării sale în vigoare. Se invocă în acest sens și jurisprudența Curții Constituționale, în sensul că sporul solicitat nu este un drept fundamental, ci un drept salarial suplimentar, în privința căruia statul are o marjă largă de apreciere cu privire la momentul la care se acordă și persoanele care beneficiază. S-au atașat sentințele nr. 49/CA din 19 ianuarie 2017, definitivă, și nr. 767/CA din 22 mai 2017, aflată în recurs.

28. Jurisprudența celorlalte instanțe din țară:

Curtea de Apel Alba Iulia a comunicat următoarele:

Opinia judecătorilor din cadrul Tribunalului Sibiu este că, în aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, funcționarii publici care au absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare a acestei legi au dreptul la sumele compensatorii reprezentând sporul de 25% pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015.

Opinia judecătorilor din cadrul Tribunalului Hunedoara este în sensul respingerii cererilor cu acest obiect.

Tribunalul Alba a comunicat 6 hotărâri judecătorești, una definitivă, 4 suspendate în condițiile art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă și una aflată în termenul de exercitare a recursului. Hotărârile cuprind soluții de admitere a cererilor de acordare a sporului de 25%, întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 71/2015 și pe Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 09.11.2016 (*Decizia nr. 23/2016*).

Curtea de Apel Cluj a comunicat Sentința nr. 935 din 13 aprilie 2017 a Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, atacată cu recurs, prin care s-a admis acțiunea pentru acordarea sporului de 25%, fundamentată pe dispozițiile Legii nr. 71/2015 și ale Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, precum și pe Decizia nr. 23/2016.

Curtea de Apel Constanța a comunicat că la Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au fost identificate trei dosare având ca obiect problema de drept precizată, din care unul a fost soluționat definitiv în sensul recunoașterii dreptului invocat, iar în celelalte cauze judecata s-a suspendat în temeiul art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă. S-a atașat Decizia nr. 940/CA din 23 noiembrie 2016 a acestei secții.

Curtea de Apel Galați a comunicat opinia judecătorilor Secției pentru cauze de contencios administrativ și fiscal, în sensul respingerii unei asemenea cereri.

Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a apreciat că, în lipsa unei decizii similare cu cea privind sporul de doctorat, dată și în materia dreptului la sporul de studii superioare, instanța investită cu soluționarea cauzei nu are căderea să aprecieze prin analogie și asupra altei chestiuni de drept. S-au atașat sentințele nr. 587 din 29 iunie 2016, nerecurată, nr. 427 din 23 mai 2016 și nr. 483 din 8 iunie 2016, casate în recurs, cu consecința acordării sporului de 25%.

Curtea de Apel Oradea a comunicat Sentința nr. 195 din 2 februarie 2017 a Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins cererea de acordare a sporului de 25% anterior intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, aflată în recurs.

Curtea de Apel Ploiești a comunicat Decizia nr. 1.957 din 6 decembrie 2016, pronunțată de Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, și sentința atacată, cu soluția de respingere a acțiunii, reținându-se inexistența discriminării.

Celelalte curți de apel nu au identificat hotărâri judecătorești relevante și nici nu au comunicat opinii ale judecătorilor asupra problemei de drept în discuție.

29. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

30. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în repetate rânduri asupra constituționalității dispozițiilor legale supuse interpretării.

31. Astfel, prin Decizia nr. 594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 7.08.2012, Curtea a constatat că „sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

32. În acest sens, Curtea Constituțională a mai pronunțat Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8.03.2006, Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10.11.2006, Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12.12.2006, Decizia nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10.03.2009, Decizia nr. 337 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7.05.2009, Decizia nr. 487 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 2.06.2009, Decizia nr. 876 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 17.08.2009, Decizia nr. 243 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18.05.2010, Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16.11.2010, Decizia nr. 1.280 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 24.11.2010, Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4.02.2011, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8.02.2012.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat, în principal, că sesizarea nu întrunește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este îndeplinită condiția ca problema de drept identificată să

prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat, față de Decizia nr. 21/2016, privind acordarea sporului de doctorat, ce s-ar putea aplica, prin analogie, și în legătură cu sporul de studii superioare.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

34. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;

2. cauza să fie soluționată în ultimă instanță;

3. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

5. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

35. Verificând admisibilitatea sesizării, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată îndeplinirea numai în parte a condițiilor prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, astfel: litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, curtea de apel investită cu judecarea recursului urmând să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza ce face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investit să o soluționeze.

36. Ultimele două condiții de admisibilitate, respectiv problema de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, nu sunt însă îndeplinite.

37. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea întrunirii acesteia aparține completului investit cu pronunțarea hotărârii.

38. Din verificările efectuate a rezultat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior asupra acestei chestiuni de drept, nefiind pronunțată o decizie în interesul legii sau o hotărâre prealabilă cu acest obiect.

39. La prima vedere, în absența identificării unei dezlegări anterioare a aceleiași chestiuni de drept, condiția noutății ar fi îndeplinită.

40. Nu trebuie însă pierdut din vedere faptul că acest caracter de noutate se pierde pe măsură ce o chestiune de drept similară a primit o dezlegare din partea instanței supreme.

41. Deși sporul de 25% pentru studii superioare instituit prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 este diferit de sporul de doctorat de 15% reglementat prin legi speciale [art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind

salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007¹, cu modificările și completările ulterioare, pentru magistrați și prin art. 50 alin. (10) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare², pentru cadrele didactice], Decizia nr. 21/2016 privind sporul de doctorat se poate aplica prin analogie și în legătură cu sporul de studii superioare, interpretarea textelor în discuție decurgând din aceleași principii statuate de legile de salarizare care s-au succedat în timp și impunându-se cu caracter obligatoriu de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

42. În condițiile în care, așa cum s-a arătat, art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește în niciun fel cerința noutății, aceasta trebuie să se circumscrie scopului instituției hotărârii prealabile, acela de a răspunde necesității preîntâmpinării jurisprudenței neunitare.

43. Or, în condițiile în care mecanismul de interpretare și aplicare a actelor normative în domeniul salarizării funcționarilor publici [cu referire la art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010] a fost dezlegat cu valoare de principiu prin decizia menționată, chiar dacă vizând alt spor, similar celui în discuție, riscul unei practici neunitare nu mai subzistă.

44. Teoreticienii dreptului au considerat că este justificată sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile atunci când chestiunea de drept prezintă un element de noutate în sensul că, de exemplu, nu a mai fost analizată în doctrină sau nu a fost dedusă judecății anterior.

45. Pentru a nu se ajunge la abuz, chestiunea de drept respectivă trebuie să prezinte o dificultate suficient de mare, în așa fel încât judecătorul cauzei să considere că, pentru a se înlătura orice incertitudine privitoare la securitatea sau stabilitatea raportului juridic dedus judecății, generate de modul în care se va pronunța, se impune intervenția instanței supreme prin darea unei rezolvări de principiu.

46. Având în vedere că sporurile în discuție, deși reglementate prin acte normative diferite, au aceeași natură — sporuri pentru studii (superioare și doctorale) și același regim juridic, în sensul că s-au supus aceluiași modificări în domeniul legilor salarizării, acordarea acestora se face prin analogie potrivit aceluiași principii de interpretare a legii, *ubi eadem ratio, ibi idem jus*.

47. Analogia, ca procedeu tehnico-juridic de interpretare a legii, este consacrată de Codul civil, fiind interzisă doar atunci când textul analog conține o regulă de principiu și de drept comun, adică o normă cu caracter general, iar nu special, de strictă interpretare.

48. Astfel, art. 10 din Codul civil, deși intitulat „Interzicerea analogiei”, nu interzice analogia, ci doar enumeră cazurile în care aceasta nu poate fi folosită, și anume: în cazul legilor care derogă de la o dispoziție generală, al celor care restrâng exercițiul unor drepturi civile, precum și în cazul legilor care prevăd sancțiuni civile.

49. Și Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, face trimitere la analogie, în art. 4 alin. (2), prin care prevede că judecătorii nu pot refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă. Acest text este reluat în art. 5 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

¹ Abrogat prin art. 48 pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.

² Art. 50 alin. (10) a fost abrogat prin art. 14 lit. m) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar.

(reglementând același principiu ca art. 3 din Codul civil de la 1864): „(1) Judecătorii au îndatorirea să primească și să soluționeze orice cerere de competența instanțelor judecătorești, potrivit legii. (2) Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”.

50. Prin urmare, nimic nu împiedică instanțele investite cu soluționarea cererilor în discuție să recurgă la aceleași principii în interpretarea și aplicarea legilor cu privire la acordarea sporului de studii superioare, ca și în cazul normelor juridice ce reglementează sporul de doctorat.

51. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 585/89/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea prevederilor art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, art. 5 alin. (1) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (1) și (2) și art. 5 din Legea nr. 283/2011, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, prin raportare la dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, în ceea ce privește acordarea sumelor compensatorii reprezentând contravaloarea sporului de 25% de studii superioare, pentru funcționarii publici care au absolvit studiile superioare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 noiembrie 2017.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 090373